ORTODOKSİA
Ahlakî ve dinî resale
Müdiri mes'ul
MELETİOS LUKAKİS
Mahal idare
FENER RUM PATRİKHANESİ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Περιοδικὸν ἠθικοθρησκευτικὸν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
† Ο ΧΡΙΣΤΟΥΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Ἔτος ΙΔ' — ΚΠολις. — Ἰούλιος 1939. — Τεῦχος 7.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΠΩΘΟΥΜΕΝΟΣ

« Καὶ παρεκάλεσαν αὐτὸν ἵνα ἀπέλθῃ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν » (Ματθ. η' 28).

Παρακαλοῦν τὸν Χριστὸν οἱ Γεργεσηνοὶ νὰ φύγῃ. Δὲν τὸν δέχονται. Τοῦ κλείουν τὰς πύλας. Τὸν ἀπωθοῦν. Ὁ Χριστὸς ἀπωθούμενος! Εἶναι ὁ γνωριμώτερος τύπος, ὁ συνηθέστερος, ὁ πειὸ πλησίον μας. Εἶναι σὰν νὰ κλείσουν οἱ μαθηταὶ τὴν παράδοσιν εἰς τὸν καθηγητήν. Οἱ ἀσθενεῖς νὰ μὴ δεχθοῦν τὸν ἰατρόν. Τὰ πρόβατα τὸν ποιμένα. Οἱ ναῦται τὸν πλοίαρχον. Οἱ στρατιῶται τὸν στρατηγόν. Ἡ ἡμέρα τὸν ἥλιον. Ἡ σύζυγος νὰ κλείσῃ τὴν θύραν εἰς τὸν ἄνδρα.

Θεῖε Ὁδοιπόρε! Πόσον Σὲ γνωρίζω εἰς τὴν στάσιν Σου αὐτήν! Οἱ ἄνθρωποι δὲν ξεύρουν τί κάμνουν. Φοβοῦνται ἴσως τὸ φῶς, τὸν ἔλεγχον, τὴν προσπάθειαν, τὸν ἀγῶνα, τὴν ἀνωτέραν ζωήν. Διὰ νὰ μὴ ταράξῃς τὴν τραγικότητά των, Σὲ παρακαλοῦν ν' ἀπέλθῃς ἀπὸ τῶν ὁρίων των.

Ἀφήσατέ μας ἡσύχους εἰς τὰ πάθη μας, εἰς τὰς ἀπολαύσεις μας. Ἀφήσατέ μας νὰ ζήσουμε αὐτήν μας τὴν μικρὴ ζωή. Ὤ! Τὰ ἄλλα, ὅσα

ζητεῖς Σὺ ὁ Χριστός, θέλουν μόχθους, εἶναι κατακτήσεις, δὲν μποροῦμε, δὲν εἶναι δι' ἡμᾶς. Ἀφήσατέ μας ἡσύχους. Τί ἂν κυλιώμεθα εἰς τὸν βόρβορον!

Αὐτοὺς τοὺς φθάνει ἡ ὑλική ζωή. Νὰ ὑπακούουν εἰς ἕνα νόμον ἀνώτερον, ὡσὰν τὴν χορδὴν τοῦ βιολιοῦ, νὰ τεθοῦν κάτω ἀπὸ ἁρμονίες, νὰ τεντωθοῦν, καὶ ἂν δεήσῃ διὰ τὴν σωτηρίαν ν' ἁπλώσουν καὶ αὐτοὶ τὰ χέρια των εἰς ἕνα σταυρόν, ὅπως μιλοῦσε Ἐκεῖνος διὰ τὴν ἀνώτερη ἀποστολὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐδῶ κάτω εἰς τὴν γῆν, αὐτὸ δὲν εἶναι δι' αὐτούς· μπορεῖ νὰ εἶναι διὰ τοὺς ὀλίγους. Οἱ περισσότεροι δὲν τὸν θέλομεν τὸν Χριστόν. Θέλομεν νὰ μείνωμεν ἐκεῖ ὅπου εἴμεθα, εἰς τὴν ἀθλιότητά μας, εἰς τὰ ἐλαττώματά μας, εἰς τὰ μικροπράγματά μας, εἰς τὰ πάθη μας, εἰς τοὺς χοίρους μας. Γυρίζομεν τὰ νῶτά μας εἰς τὸν Χριστόν. Τὸν ἀπωθοῦμεν.

Δὲν θέλομεν καμμίαν προσπάθειαν, δὲν θέλομεν καμμίαν ἀλλαγήν. Δὲν εἶναι εὔκολον νὰ τεθῶμεν κάτω ἀπὸ μίαν πειθαρχίαν. Δὲν μποροῦμε ν' ἀγαπήσωμεν τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως Ἐκεῖνος ἀπαιτεῖ. Καλὰ εἴμεθα κλεισμένοι εἰς τὸν ἑαυτόν μας. Ἐκεῖνος μᾶς μιλάει διὰ τὸν θρίαμβον τῶν πνευματικῶν δυνάμεων, δὲν εἴμεθα ἡμεῖς διὰ παρόμοιες πτήσεις. Μᾶς μιλάει διὰ κάποιο ἰδεῶδες, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ἀνάπτυξις τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων. Ἀλλ' αὐτὸ θέλει προσπάθειες, θέλει νέα ζωή. Δὲν εἶναι δι' ἡμᾶς. Εἴμεθα κουρασμένοι, ἀδύνατοι, δεμένοι μὲ τὶς συνήθειές μας. Καλὰ μένομεν ἐδῶ ὅπου εἴμεθα. Τὸν παρακαλοῦμεν νὰ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν μας. Εἴμεθα οἱ Γεργεσηνοί. Ἔχομεν τοὺς χοίρους μας, ἂς τοὺς φυλάξωμεν καλά. Ἔχομεν τὰ συμφέροντά μας, φοβούμεθα νὰ μὴ θιγοῦν.

Μὴ μᾶς μιλᾶτε πολλὰ διὰ τὸν Χριστόν. Μὴ μᾶς μιλᾶτε διὰ τὴν αἰώνια ζωή. Μὴ μᾶς λέτε πὼς ὁ ἄνθρωπος πάνω εἰς τὴν γῆν ἔχει μέσα του κάτι σὰν ἕνα κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ, πὼς εἰς τὴν εὔθραστή του στάμνα κρύπτει τὸ ἀθάνατο νερό. Εἴμεθα λίγο πρᾶγμα, καὶ φοβούμεθα νὰ μὴ χάσωμεν αὐτὸ τὸ ὀλίγο ποὺ ἔχομεν. Παρακαλοῦμεν τὸν Χριστὸν νὰ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὶς καρδιές μας.

Δὲν περιμένομεν κάτι παραπάνω ἀπ' αὐτὴν τὴν ζωήν μας. Δὲν ἔχομεν τὴν δύναμιν νὰ τὴν χρησιμοποιήσωμεν διὰ κάτι ἀνώτερο, νὰ τὴν προσφέρωμεν, νὰ τὴν δώσωμεν δι' ἕνα σκοπὸν ἱερόν, ὅπως λέγει Ἐκεῖνος, διὰ νὰ φωτίσωμεν καὶ νὰ ἁγιάσωμεν τοὺς ἄλλους, νὰ τὴν θυσιάσωμεν. Δὲν αἰσθανόμεθα νὰ βγαίνουν ἀπὸ ἐπάνω μας φτερὰ διὰ νὰ πετάξωμεν διὰ κάτι ὑψηλό.

Μᾶς μιλάει δι' ἀθανασία. Τί μποροῦμε νὰ καταλάβωμεν ἀπὸ αὐτὸ ἡμεῖς; Ἡ ζωή μας περνᾷ πειὸ γρήγορα καὶ ἀπὸ τὸ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ. Ἀπαγόμεθα ἀπότομα, δὲν προφθαίνομεν τίποτε νὰ δοῦμε καὶ ν' ἀγαπήσωμεν, τίποτε νὰ ζήσωμεν, ὅλα μᾶς φεύγουν, ὅλα μᾶς ἀπειλοῦν. Ὅλοι φεύγωμεν, ὅλοι χωριζόμεθα, παρεξηγούμεθα. Εἴμεθα μιὰ σκιά, εἴμεθα ἕνα ὄνειρο, ἕνα φύλλο ποὺ ρίχνει ὁ ἄνεμος, ἕνα παραμύθι· Τὸ ὡρολόγι μας καταγράφει τὰ λεπτά, τὶς ὧρες, τὸν χρόνον, δὲν καταγράφει τὴν αἰωνιότητα. Μᾶς ἔκαμαν τὶς μέρες μας μετρημένες. Καὶ τὶς ψυχές μας ἄδειες.

Οἱ σημερινοὶ μάλιστα ἄνθρωποι, γεμᾶτοι ἀπὸ ταραχὴ καὶ ἀγωνία, παραφορτωμένοι μὲ πράγματα περιττά, ποὺ κινοῦν τὸ ποτῆρι τῆς ζωῆς των καὶ τὸ πίνουν σὰν ἕνα φάρμακο, πνιγμένοι μέσα εἰς τὸν ἐκνευρισμόν των, εἰς τὴν σύγχυσιν τῶν ἰδεῶν καὶ τὴν ἀποπνικτικὴν ἀοριστίαν τῆς αὔριον, δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν καθόλου ν' ἀκούσουν τὸν Χριστόν, ὁ ὁποῖος ἔρχεται εἰς τὴν αὐλήν των καὶ κτυπᾷ τὴν θύραν των. Δὲν τοῦ ἀνοίγουν.

Οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι ἐξώκειλαν. Μεγάλα πράγματα ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου δὲν καταλαβαίνουν. Τὸ ἔμβλημά των εἶναι: Οἱ ἀδύνατοι νὰ παραμερίσουν. Κάμετε τόπον νὰ περάσῃ ἡ βία. Ζητοῦν νὰ ἱκανοποιηθοῦν τὰ ἔνστικτα τοῦ ἐγωϊσμοῦ, ὄχι τῆς συνεργασίας. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου τί ἀξίζει; Δύο γραμμάρια πυρίτιδα. Πῶς μποροῦν αὐτοὶ ν' ἀκούσουν τὸν Χριστόν;

Αὐτοὶ δὲν λυποῦνται τὰ πλήθη, καὶ ὁ Χριστὸς λέγει: Σπλαγχνίζομαι τὸν ὄχλον. Ἱερουσαλὴμ Ἱερουσαλὴμ ἡ ἀποκτείνουσα τοὺς Προφήτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς πρὸς σὲ ἀπεσταλμένους! Πόσες φορὲς δὲν θέλησα νὰ μαζεύσω τὰ παιδιά σου, ὅπως ἡ ὄρνις εἰς ὥραν κινδύνου ἐπισυνάγει τὰ νοσσία της κάτω ἀπὸ τὰς πτέρυγάς της, καὶ σεῖς δὲν ἠθελήσατε.

Πῶς θὰ δεχθοῦν τὸν Χριστὸν οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι, ἀφοῦ Ἐκεῖνος λέγει: Ὅποιος δὲν μαζεύει μαζί μου, σκορπίζει.

Ἂν ὑπάρχῃ καιρὸς νὰ κηρύξωμεν τὸ Εὐαγγέλιον μὲ ὅλην τὴν ζέσιν τῆς ψυχῆς μας εἶναι ὁ σημερινὸς καιρός. Διότι ὑπάρχει ὁ κίνδυνος σὲ λίγο νὰ μὴ μείνῃ τίποτε. Πρέπει νὰ πᾶμε εἰς τὸν καθένα καὶ νὰ τοῦ εἴπωμεν: Βάλε τὰ ὑποδήματά σου, καὶ ἔλα ἐδῶ εἰς αὐτὴν τὴν προσπάθεια. Ἔλα μὲ χαρὰ μαζί μας, διότι ἔχομεν νὰ κάμωμεν πολλά, ἔχομεν νὰ ὑποφέρωμεν πολλά, καὶ εἶναι αὐτὸ μιὰ ἀκατανίκητη χαρά.

Δὲν θ' ἀφήσωμεν τὶς ψυχὲς νὰ καταδικασθοῦν. Δὲν ἀκούετε τὶς κραυγὲς ποὺ βγαίνουν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη; Ἀπὸ ὅπου κινδυνεύουν νὰ πνιγοῦν; «Σῶστε τὶς ψυχές μας!» «Βοήθεια, διότι χανόμεθα!» Σώζοντες τοὺς ἄλλους, σώζετε καὶ τὴν ἰδικήν σας ψυχήν. Μὲ ποίαν σάλπιγγα νὰ σαλπίσῃ κανεὶς αὐτὸν τὸν συναγερμόν;

Εἶναι τρομερὸν μέσα εἰς τὸν σημερινὸν πολιτισμὸν νὰ κινδυνεύῃ ἡ εἰρήνη! Κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου νὰ κινδυνεύῃ ἡ ψυχή! Νἄρχεται ὁ Χριστός, καὶ ἡμεῖς νὰ Τοῦ λέγωμεν: Δὲν Σὲ θέλομεν! Ἢ νὰ Τὸν ἀγνοοῦμεν. Νὰ πεθαίνωμεν ἀπὸ δίψαν τὴν ὥραν ποὺ πλέομεν ἐπάνω σὲ γλυκὰ νερά, σὰν τὸ ἀτμόπλοιον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παρέπλεε εἰς τὴν Ἀμερικὴν παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Ἀμαζονίου.

Νὰ κηρύττωμεν τόσα χρόνια τὸν Χριστόν, καὶ νὰ ἔχωμεν τὴν πικρὰν ἀπογοήτευσιν ὅτι δὲν ἐκάμαμεν τίποτε. Μᾶς συντρίβει ἡ βαθεῖα αὐτὴ διάψευσις τῆς προσδοκίας μας. Εἰς μάτην λοιπὸν ἐχύθη τόσον αἷμα τῶν μαρτύρων; Εἰς μάτην οἱ Ἀπόστολοι πῆραν τὸν Σταυρὸν εἰς τοὺς ὤμους των καὶ ἐκήρυξαν τὸ Εὐαγγέλιον εἰς ὅλην τὴν Κτίσιν; Εἰς μάτην ἐκράτησαν τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς των εἰς τὴν ὥραν τῆς θανατώσεώς των; Εἰς μάτην Μαρία ἡ Μαγδαληνή, καὶ ἐν γένει ἡ γυναῖκα, ἔχυσε εἰς τὸ περιβάλλον της τὴν ἠθικὴν καὶ ψυχικήν της ἀκτινοβολίαν, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀναγέννησιν ποὺ τῆς ἔδωκεν ὁ Χριστός;

Τί; Ὡσὰν τὸν Μωϋσέα, καὶ ἡμεῖς θὰ βυθισθῶμεν εἰς τὴν πικρίαν: ὅτι δὲν ἔγινε τίποτε; Σαράντα χρόνια ὑπέφερε μαζὶ μὲ τὸν λαόν του. Τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν δουλείαν τῶν Αἰγυπτίων. Τοὺς ἔμαθε νὰ εἶναι καθαροὶ καὶ νὰ πλύνωνται. Τοὺς ἐκήρυξε νὰ λατρεύουν τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Εἰς δύο πλάκες ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς γραμμένους τοὺς νόμους τοὺς θείους. Καὶ ὕστερα ἀπὸ σαράντα χρόνια ποὺ ἔζησε μαζί τους εἰς τὴν ἔρημον, ἔπιε τὰ πικρότερα ποτήρια, διότι τοὺς ἔβλεπε νὰ κατασκευάζουν ἐκ νέου εἴδωλα καὶ νὰ λατρεύουν τὸν χρυσοῦν μόσχον. Καὶ νὰ ἐπιθυμοῦν τὰ σκόρδα καὶ τὰ κρόμμυα τῆς Αἰγύπτου. Καὶ νὰ ζητοῦν νὰ λιθοβολήσουν αὐτὸν τὸν Μωϋσέα. Καὶ νὰ τοῦ λέγουν: Φέρε μας πίσω εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ὄχι, ἡ ψυχή μας διψᾷ δι' ἕνα κήρυγμα βαθύτερο, διὰ μιὰ ζωὴν ἀνώτερη. Μιὰ δίψα πρέπει νὰ νοιώσωμεν διὰ μιὰ ὀμορφιὰ ἡ ὁποία εἶναι ἐπάνω ἀπὸ κάθε ὀμορφιά, δι' ἕνα φῶς τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπάνω ἀπὸ κάθε φῶς. Ν' ἀγαπήσωμεν τὸν Χριστόν, ὁ ὁποῖος ἐφλέγετο ἀπὸ

τὴν δίψαν τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὸν ἀγαποῦσε. Αὐτὸ ᾐσθάνετο, ὅταν ἔλεγε ἐπάνω ἀπὸ τὸν Σταυρόν: « Διψῶ ! » « Διψῶ ! » Πρέπει νὰ φωνάξῃ καὶ κάθε ψυχὴ ἀπὸ μέσα της. Ἐδῶ κάτω καμμιὰ τρυφερότης δὲν εὑρίσκει καταπραΰνσιν. Κάτι τὸ ἀκατασίγαστο καὶ ἀκαταπράϋντο νοιώθωμεν μέσα μας. Ἂν μάθωμεν ν' ἀγαπῶμεν ἀληθινὰ τοὺς ἀνθρώπους, θ' ἀκούσωμεν τὸν ἀντίλαλον τῆς αἰωνιότητος μέσα μας.

Ἡ καρδιά μας φέρεται πρὸς τὸ Ἄπειρον. Αὐτὴ εἶναι ἡ δίψα μας ἡ πειὸ βαθειά. Μέσα μας νοιώθομεν κἄτι ποὺ δὲν ἔχει ὅρια. Μιὰ τελειότητα θέλομεν, ἕνα ξύπνημα. Καὶ ἡ τελειότης αὐτὴ εἶναι ὁ Θεός. Καὶ τὸ ξύπνημα αὐτὸ εἶναι τὸ Εὐαγγέλιόν Του.

Ἂν νοιώσωμεν αὐτὴ τὴν ἀγάπη, αὐτὴ τὴν κλίσι, ἐβάλαμε τὸν Χριστὸν εἰς τὴν καρδίαν μας. Δὲν Τοῦ κλείσαμε τὶς θύρες. Δὲν ὡμοιάσαμε τοὺς Γεργεσηνούς. Δὲν μείναμε εἰς τὴν μετριότητά μας. Δὲν ἀναπαυθήκαμε πάνω εἰς τὰ πάθη μας. Δὲν σκεφθήκαμε τοὺς χοίρους μας. Δὲν κλεισθήκαμε εἰς τὸν ἑαυτόν μας. Ζωσθήκαμε διὰ κάτι φωτεινό. Ἑτοιμασθήκαμε διὰ κἄποια ἐξόρμησι. Βάλαμε εἰς τὴν ζωήν μας ἕνα σκοπόν. Θὰ ἀφιερωθῶμεν εἰς μίαν ἀποστολήν. Μάθαμε ὅτι ἡ σωτηρία δὲν θὰ ἔλθῃ μόνη της. Θὰ τὴν ζητήσωμεν καὶ θὰ μοχθήσωμεν δι' αὐτήν. Θὰ τὴν κατακτήσωμεν, διότι ἔχομεν μαζί μας τὸν Χριστόν.

Μᾶς ἔδωκαν τὸ φῶς, ὄχι διὰ νὰ τὸ βάλωμεν κάτω ἀπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπάνω εἰς τὴν λυχνίαν, διὰ νὰ φωτίζῃ τοὺς εἰσερχομένους. Ὁ Χριστὸς μᾶς εἶπεν ὅτι εἴμεθα τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὅτι εἴμεθα τὸ ἅλας τῆς γῆς. Καὶ ἐμακάρισε τοὺς πρᾴους, τοὺς εἰρηνοποιούς, τοὺς ἁγνούς, τοὺς διωκομένους. Θὰ γίνωμεν φῶς εἰς τοὺς ἄλλους. Δὲν θ' ἀπωθήσωμεν τὸν Χριστόν. Δὲν θὰ Τοῦ κλείσωμεν τὶς θύρες μας. Θὰ Τὸν ἀφήσωμεν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὶς πόλεις μας, εἰς τὰ σπίτια μας, εἰς τὶς καρδιές μας.

Θεῖε Διαβάτα! Ξεύρομεν πλέον ὅτι Σὺ εἶσαι ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή! Χωρὶς τὴν ἰδικήν Σου εἴσοδον χανόμεθα. Ἔλα νὰ σταθῇς πλησίον μας εἰς αὐτὲς τὶς κρίσιμες ὧρες. Νὰ μᾶς λυτρώσῃς ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς καὶ νὰ μᾶς καθαρίσῃς ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Νὰ σταθῇς πλησίον εἰς τὰ παιδιά μας, νὰ προσέχουν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ρεμβώδη ὄνειρά των, ἀπὸ τὰ ὡραῖα λόγια τοῦ φίλου των ὅσα παρασέρνουν τὴν θέλησιν. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὕποπτα περιοδικὰ καὶ μυθιστορήματα ποὺ γέμισαν τὰ σπίτια μας, καὶ δὲν θὰ εὕρῃ κανεὶς εἰς αὐτὰ τὸ Εὐαγγέλιον ἴσως, καὶ ὅσα βιβλία δίνουν τὸν ἀληθινὸν ἄρτον τῆς ψυχῆς. Πόσα τόξα εἶναι τεντωμένα γύρω μας! Λύτρωσέ μας ἀπὸ τὰ βέλη των. Προφύλαξέ μας ἀπὸ τοὺς σκορπιοὺς οἱ ὁποῖοι βγαίνουν πλησίον μας τὴν ὥρα ποὺ κοιμούμεθα. Ἀπὸ ὧρες πονηρὲς προφύλαξέ μας!

† Ο ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ ΔΩΡΟΘΕΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Τῇ 30ῇ παρελθόντος Ἰουνίου ἐξελέγη Ἀρχιεπίσκοπος Βουκουρεστίου, Μητροπολίτης Οὐγγροβλαχίας καὶ Πατριάρχης Ρουμανίας ὁ γηραιὸς καὶ σεβάσμιος ***Μητροπολίτης Μολδαβίας καὶ Σουτσάβας κ. Νικόδημος,*** *Τοποτηρητὴς τοῦ χηρεύοντος Πατριαρχικοῦ Θρόνου.*

Τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας τῆς ἐκλογῆς ἐτελέσθη ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ ἀγρυπνία, αὐθημερὸν δέ, περὶ ὥραν 10ην, δέησις πρὸς τὸν Θεόν, μεθ' ἣν πάντες οἱ ἐκλογεῖς εἰσῆλθον ἐν ἐπισήμῳ στολῇ εἰς τὴν Αἴθουσαν τῆς συνεδριάσεως τῆς Βουλῆς. Τῆς Ἐκλογικῆς Συνελεύσεως προήδρευσεν ὁ σεβ. Τοποτηρητής, ὅστις μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐξοχ. Ὑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων ἀνάγνωσιν τοῦ Βασιλικοῦ Διαγγέλματος, ἐξεφώνησεν ὡραῖον καὶ ἐμβριθῆ λόγον, πλέξας τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Μύρωνος καὶ καλέσας τὰ μέλη τῆς Συνελεύσεως εἰς ἀνάδειξιν τοῦ νέου Πατριάρχου τῆς Ὀρθ. Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας. Ἀρξαμένης εἶτα τῆς ψηφοφορίας ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Τρανσυλβανίας κ. Νικολάου, πρῶτος ἐψήφισεν ὁ ἐξοχ. Πρωθυπουργὸς κ. Armand Calinescu *καὶ μετ' αὐτὸν ὁ ἐξοχ. Ὑπουργὸς τῶν Θρησκευμάτων, ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, ὁ τῆς Γερουσίας, καὶ ὁ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Ἐκλογικῆς Συνελεύσεως. Γενομένης δὲ ἐν τέλει τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων, Πατριάρχης ἐξελέγη διὰ ψήφων 406, ἔναντι 458, ὁ σεβ. Μητροπολίτης Μολδαβίας κ. Νικόδημος, τὸν ὁποῖον ὁ προεδρεύων τῆς ἐκλογικῆς Συνελεύσεως ἀνεκήρυξεν Πατριάρχην, προσφωνήσας αὐτὸν καταλλήλως. Ἐν προφανεῖ συγκινήσει ἡ Α. Μακαριότης ἀπήγγειλεν ἀπὸ τῆς προεδρικῆς ἕδρας τὸν εὐχαριστήριον αὐτῆς λόγον.*

Ἡ ἐπίσημος ἐνθρόνισις τοῦ νέου Πατριάρχου τῆς Ρουμανίας ἐγένετο τῇ 5ῃ τοῦ παρόντος μηνὸς Ἰουλίου. Ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως ἤρξατο ἀπὸ τῆς παραμονῆς, καθ' ἣν χοροστατούσης τῆς Α. Μακαριότητος μετὰ τῶν σεβ. Συνοδικῶν, ἐτελέσθη ἑσπερινὸς μετ' ἀγρυπνίας, τὴν δὲ ἑπομένην, μετὰ τὴν θείαν καὶ ἱερὰν λειτουργίαν, ἐγένετο, περὶ ὥραν 11.30', ἡ ἀπὸ τῶν Πατριαρχείων πρὸς τὰ Βασιλικὰ Ἀνάκτορα μετάβασις τῆς Α. Μακαριότητος μετὰ τῶν Ἱεραρχῶν καὶ τῆς λοιπῆς πατριαρχικῆς συνοδείας. Εἰς τὴν Αἴθουσαν τοῦ Θρόνου παρευρίσκοντο ὁ Πολιτικὸς καὶ Στρατιωτικὸς οἶκος τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως Καρόλου τοῦ Β', ὁλόκληρον τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, οἱ Βασιλικοὶ Σύμβουλοι, τὸ διπλωματικὸν σῶμα, οἱ στρα-

τηγοὶ τῆς πρωτευούσης, οἱ ἀνώτατοι δικαστικοί, πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ βαθμοῦχοι, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ξένων θρησκευμάτων, 30 ἀντιπρόσωποι τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας, ὁ Πρόεδρος τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας, ὁ Δήμαρχος Πρωτευούσης, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ὁ Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Παρατεταγμένων τῶν ἐπισήμων τούτων εἰς δύο σειρὰς εἰσῆλθεν ἡ Α. Μεγ. ὁ Βασιλεὺς καὶ μετ' Αὐτόν, προπορευομένων τῶν Ἱεραρχῶν καὶ δύο διακόνων, εἰσῆλθεν ἡ Α. Μακαρ. ὁ Πατριάρχης, εἰς ὃν ὁ Βασιλεὺς ἐνεχείρισε τὴν ποιμαντορικὴν ῥάβδον εἰπών: «ἐμπιστεύομαί Σοι τὴν ἀρχιεπισκοπικὴν ῥάβδον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Βουκουρεστίου, τῆς Μητροπόλεως Οὐγγροβλαχίας καὶ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ὀρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας. Ποίμαινε μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ μὲ ἀγάπην τῆς Χώρας, τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Βασιλέως». Ὁ χορὸς ἔψαλεν τό: **εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα,** ὁ δὲ Πατριάρχης προσεφώνησε τὸν Βασιλέα διὰ λόγου πλήρους ἐννοιῶν.

Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐν τοῖς Ἀνακτόροις τελετῆς, ἡ Α. Μακαριότης καὶ ὁλόκληρος ἡ πατριαρχικὴ συνοδεία μετέβη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναόν, ἔνθα παρόντων καὶ τῶν ἐπισήμων, διεξήχθη ἡ ἀκολουθία τῆς τελετῆς τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ Πατριάρχου, ἀπαγγείλαντος τὸν ἐνθρονιστήριον αὐτοῦ λόγον.

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ρουμανίας Νικόδημος Μουντεάνου, ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1865 ἐν τῇ κωμοπόλει Pipirig τῆς Μολδαβίας. Τὰ πρῶτα γράμματα ἐξέμαθεν ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ, ἀκολούθως δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Σεμινάριον Ἰασίου, ἐξ οὗ ἀποφοιτήσας ἀπεστάλη εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Κιέβου, ὅπου ἔλαβε τὸ διδακτορικὸν αὐτοῦ δίπλωμα. Κατὰ τὸ 1900 ἐχειροτονήθη ἱερεύς, χειροθετηθεὶς εἰς ἀρχιμανδρίτην, διετέλεσε πρωτοσύγκελλος τῆς Μητροπόλεως Μολδαβίας, τῆς Ἐπισκοπῆς Κάτω Δουνάβεως καὶ διευθυντὴς τοῦ Σεμιναρίου Γαλατσίου. Τῷ 1912 ἐξελέγη Ἐπίσκοπος Χουσίου, ποιμάνας τὴν Ἐπισκοπὴν ταύτην ἐπὶ ἑνδεκαετίαν. Τῷ 1923 παραιτηθεὶς ἀπεσύρθη εἰς τὴν Μονὴν Νεάμτσου, διορισθεὶς ἡγούμενος αὐτῆς καὶ ἐπιδοθεὶς εἰς θεολογικὰς μελέτας. Τῷ 1935 ἀνακληθεὶς εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν ἐξελέγη Μητροπολίτης Μολδαβίας καὶ Σουτσάβας.

Τὴν Α. Μακαριότητα διακρίνει βαθεῖα θεολογικὴ ἐπιστημονικὴ μόρφωσις, ζῆλος ἔνθεος διὰ τὴν πρόοδον τῶν ἐκκλ/κῶν πραγμάτων, ἐνθουσιώδης λατρεία τοῦ μοναχικοῦ βίου, ποιμαντορικὴ πεῖρα καὶ δραστηριότης. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ Αὐτῆς ἡ ἀδελφὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας εὑρίσκει τὸν ἀντάξιον διάδοχον τοῦ ἀειμνήστου προκατόχου ἀρχηγοῦ αὐτῆς Πατριάρχου Μύρωνος.

ΙΕΡΑ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

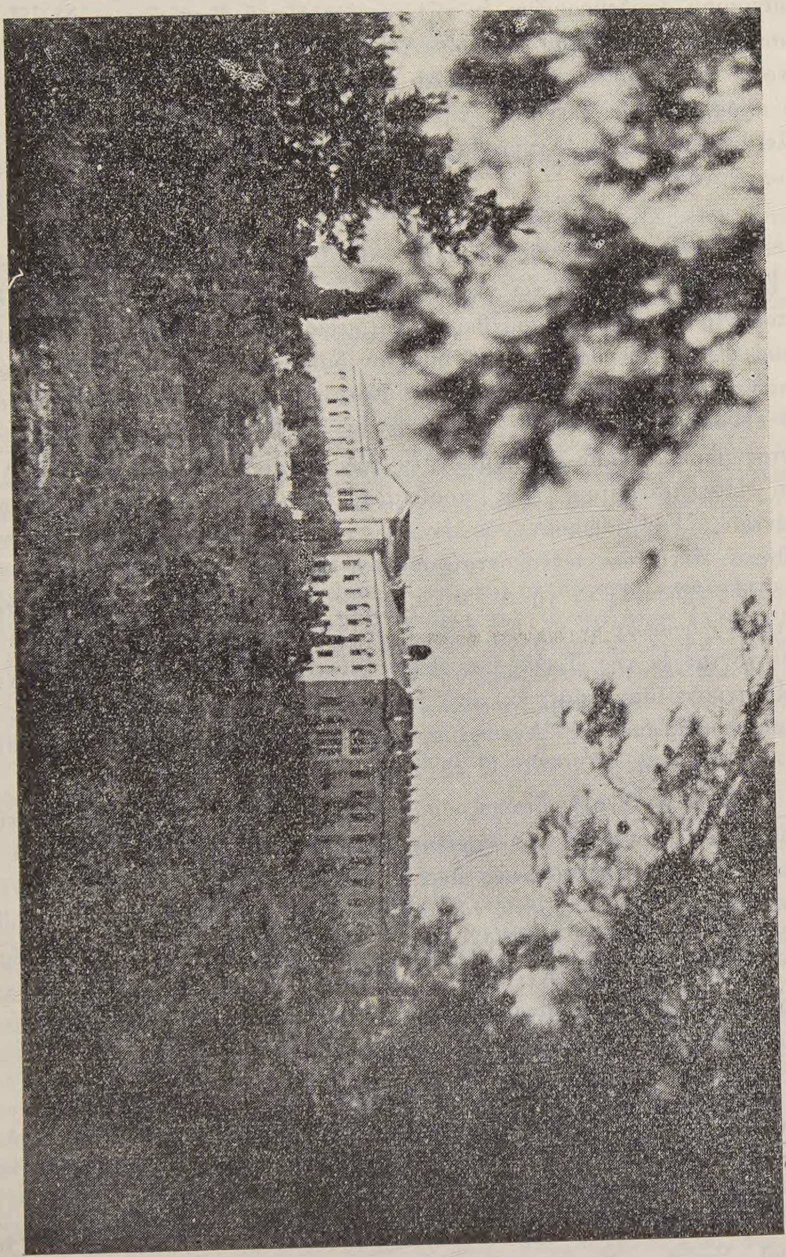
Ἡ καθιέρωσις τῶν τελειοδιδάκτων. Ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὸ στοργικὸν Αὐτῆς ἐνδιαφέρον περὶ τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐνδεικνυμένη, ἐπηυλόγησε καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὴν καρποφορίαν τοῦ πνευματικοῦ τούτου φυτωρίου διὰ λειτουργίας Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς, διεξαχθείσης μετὰ τῆς ἐμπρεπούσης ἐκκλησιαστικῆς σεμνότητος ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Σχολῆς, τῇ Κυριακῇ, 2ᾳ Ἰουλίου, ἐν μέσῳ πυκνοτάτου ἐκκλησιάσματος.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης, προσελθοῦσα εἰς τὴν Σχολὴν μεθ᾿ ἁπάσης τῆς ἀκολουθίας Αὐτῆς εἶχε συνιερουργοὺς τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας Πριγκηπονήσων κ. Θωμᾶν, Ἴμβρου καὶ Τενέδου κ. Ἰάκωβον, Θεοδωρουπόλεως κ. Λεόντιον καὶ Φιλαδελφείας κ. Αἰμιλιανόν, Σχολάρχην.

Τῇ θείᾳ λειτουργίᾳ ἐπηκολούθησεν ἡ εἰθισμένη ἐπὶ τῇ ἀπολύσει καὶ καθιερώσει τῶν τελειοδιδάκτων ἱερὰ τελετή, ἀπαρτιζομένη κατὰ τὸ ἐν χρήσει Τυπικὸν ἐκ τροπαρίων τῆς Πεντηκοστῆς καὶ ἄλλων προσφυῶν δεήσεων καὶ εὐχῶν, τοῦ ὕμνου « Εἴδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν » καὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ πολυχρονισμοῦ ψαλέντων, κατὰ τὴν τάξιν, ὑπὸ τῶν τελειοδιδάκτων. Κατὰ ταύτην προσεφώνησε καταλλήλως τοὺς ἀπολυομένους μαθητὰς ὁ Σχολάρχης, ἀπήντησε δὲ ἀπὸ μέρους τῶν συναποφοίτων αὐτοῦ ὁ διάκονος Κύριλλος Παπαδόπουλος, ἐπεσφραγίσθη δὲ ἡ ὅλη ἱερὰ τελετὴ διὰ νουθετηρίου Πατριαρχικῆς προσφωνήσεως. Τὴν μεσημβρίαν ἡ Α. Θ. Παναγιότης περιστοιχιζομένη ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων, τοῦ καθηγητικοῦ συλλόγου καὶ πολλῶν λογίων καὶ ἐγκρίτων ὁμογενῶν, προὐκάθησε τῆς κοινοβιακῆς τῶν ἱεροσπουδαστῶν τραπέζης.

Οἱ κατὰ τὸ λῆξαν σχολικὸν ἔτος ἀπολυόμενοι μαθηταὶ εἶναι οἱ ἑξῆς ἐννέα: Ἀθανάσιος Ἀναστασιάδης, ἐκ Βοσπόρου, Ἀριστείδης Καρατζᾶς, ἐκ Φαναρίου, Ἄρης Κοϊνίδης, ἐκ Πόρτ — Σάϊτ, διάκονος, Γεώργιος Ὀρφανίδης, ἐκ Σταυροδρομίου, διάκονος Ἠλίας Μουαββάτ ἐκ Λιβάνου, διάκονος Ἰγνάτιος Φόρζλεϋ, ἐκ Λιβάνου, διάκονος Ἱερώνυμος Κωνσταντινίδης, ἐκ Σταυροδρομίου, διάκονος Κύριλλος Παπαδόπουλος, ἐκ Καΐρου, διάκονος Ραφαὴλ Σαμιέ, ἐκ Λιβάνου.

Οὗτοι πρὸς τῇ νενομισμένῃ ἐπὶ πτυχίῳ δοκιμασίᾳ προϋπέβαλον τὰς ἀκολούθους, κατὰ τὴν ἄνωθι σειρὰν τῶν ὀνομάτων, διατριβάς: 1) ὁ Πατριάρχης Ἰωάννης Βέκκος, 2) ὁ Καθαγιασμὸς καὶ ἡ χρῆσις τοῦ

Ἡ ἐν Χάλκῃ Ἱερὰ Θεολογικὴ Σχολή.

Ἁγίου Μύρου, 3) Βησσαρίων ὁ Καρδινάλιος, 4) Ἡ θειότης τοῦ χριστιανισμοῦ ἀποδεικνυμένη ἐκ τῆς ταχείας αὐτοῦ ἐξαπλώσεως, 5) Ἡ ἐπίδρασις τῆς Φιλοσοφίας ἐπὶ τοῦ Ἀλεξανδρέως Κλήμεντος καὶ τοῦ Ὠριγένους, 6) Σύγχρονα θρησκεύματα ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ Εὐαγγελίου, 7) Τὸ πρόβλημα τῆς γενέσεως τῆς ζωῆς, 8) Ἡ Κατηχητικὴ Σχολὴ τῆς Ἀλεξανδρείας, 9) ὁ Ἀντιοχείας Σίλβεστρος καὶ ἡ ἐν Συρίᾳ λατινικὴ προπαγάνδα.

Ἡ λειτουργία τῆς Σχολῆς. Ἡ Σχολὴ ἐλειτούργησε καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο συνῳδὰ τῷ γνωστῷ ἑπταετεῖ προγράμματι σπουδῶν, ἡ δὲ λειτουργία αὐτῆς διαταραχθεῖσα ἐπὶ μικρόν, μεσοῦντος τοῦ σχολικοῦ ἔτους, ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ δοκίμου διδασκάλου τῶν ἑλληνικῶν Γραμμάτων, τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ Φωτίου Πασχαλίδου, ἀποκατεστάθη, τοῦ συνόλου τῶν φιλολογικῶν καὶ φιλοσοφικῶν μαθημάτων κατανεμηθέντος μεταξὺ τριῶν καθηγητῶν, ἐκ τῶν δοκίμων πτυχιούχων τοῦ Ἀθήνησι Πανεπιστημίου, ἑνὸς προϋπάρχοντος καὶ δύο νεωστὶ προσληφθέντων. Ἐνεγράφησαν δὲ ἐν ταῖς ἑπτὰ τάξεσι πεντήκοντα ἐννέα μαθηταί, ἀντὶ τῶν πεντηκοντατριῶν τοῦ παρελθόντος ἔτους, κατανεμόμενοι ὡς ἑξῆς: ἓξ ἐν τῇ Α΄. τάξει, ἓξ ἐν τῇ Β΄, ἓξ ἐν τῇ Γ΄, δεκατρεῖς ἐν τῇ Δ΄, δώδεκα ἐν τῇ Ε΄, ἑπτὰ ἐν τῇ ΣΤ΄, καὶ ἐννέα ἐν τῇ Ζ΄. Οὗτοι προέρχονται ἐκ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως εἰκοσιοκτώ, ὧν οἱ ἓξ ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰκοσιδύο, ἐξ Ἀλεξανδρείας δύο, ἐξ Ἀντιοχείας τρεῖς, ἐκ Νοτιοσλαυΐας εἷς, ἐκ Κύπρου εἷς, ἐξ Ἀλβανίας εἷς, καὶ εἷς ἐξ Ἁγίου Ὄρους.

Οὕτως ἡ Σχολὴ διασῴζουσα τὸν διορθόδοξον αὐτῆς χαρακτῆρα περιέλαβε πολλοὺς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ μαθητάς, ἀπέλυσε δὲ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος πέντε ἀλλοδαπούς, δύο ἐξ Ἀλεξανδρείας, καὶ τρεῖς ἐξ Ἀντιοχείας, οἵτινες προωρισμένοι νὰ ὑπηρετήσωσιν ἐν ταῖς οἰκείαις Ἐκκλησίαις θὰ ἐνισχύσωσιν, ὡς ἐλπίζεται, μετὰ καὶ τῶν ἄλλων παλαιοτέρων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Ἀντιοχείᾳ τροφίμων τῆς Γεραρᾶς Σχολῆς τοὺς δεσμοὺς τιμῆς καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν γαλουχήσασαν αὐτοὺς πνευματικῶς Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

Ἔκδοσις πτυχίων. Ὑποβληθεὶς ἐν καιρῷ ἐνεκρίθη ἁρμοδίως ὁ τύπος τοῦ διπλώματος τῶν τῆς νέας περιόδου (ἀπὸ 1923) ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς, ἔχων ὧδε:

« Τῷ...... ἐν ἔτει...... τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ Σχολῇ....... περάναντι καὶ τὸν τίτλον τοῦ διδασκάλου τῆς Ὀρθο-

δόξου Χριστιανικῆς Θεολογίας προσκτησαμένῳ, ἐδόθη τὸ δίπλωμα τόδε».

Κατὰ τὸν τύπον τοῦτον ἐξεδόθησαν ἤδη ἐπὶ χάρτου ἐκλεκτοῦ καὶ ἀπενεμήθησαν εἰς τοὺς δικαιούχους τὰ νενομισμένα πτυχία.

Τὸ προσφώνημα τοῦ Σχολάρχου.

«Ὡς οὖν παρελάβετε τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριον, ἐν αὐτῷ περιπατεῖτε, ἐρριζωμένοι καὶ ἐποικοδομούμενοι ἐν αὐτῷ καὶ βεβαιούμενοι ἐν τῇ πίστει, καθὼς ἐδιδάχθητε, περισσεύοντες ἐν αὐτῇ». (Κολοσσ. 2,6).

Ἐτελέσατε λοιπὸν καὶ ὑμεῖς, εὐδοκίᾳ καὶ χάριτι τοῦ Παναγάθου Θεοῦ, τὸν δρόμον τοῦ μαθητικοῦ ἀγωνίσματος. Ἐφθάσατε ἤδη εἰς τὸ πολυπόθητον τέρμα τῆς μακρᾶς ἐνταῦθα προγυμνασίας ὑμῶν. Καὶ εἶναι δικαία ἡ καύχησις ὑμῶν καὶ ἡ χαρά, ὅτι ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας λαμβάνετε τὸν στέφανον τῆς φερεπονίας ὑμῶν. Ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ οἴκοθεν γνωρίζετε καὶ ἐν τοῖς περὶ ὑμᾶς τελουμένοις σαφῶς ἐμβλέπετε, ὅτι τὸ τέρμα τοῦτο, εἰς ὅ διὰ πολυετῶν μόχθων κατηντήσατε, εἶναι μὲν βραβείων καὶ εὐλογιῶν ἀφορμὴ καὶ ὑπόθεσις, ἀλλὰ καὶ ἀρχὴ καὶ ἀφετηρία ἀγῶνος πολλῷ σοβαρωτέρου, ὅπου καὶ τὸ θέατρον ποικιλότερον καὶ πολυανθρωπότερον καὶ οἱ κριταὶ αὐστηρότεροι καὶ τὸ ἀγώνισμα ἐπιπονώτερον.

Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον, ὅστις καὶ ἀπετέλεσε τὸ πρῶτον καὶ κύριον σπούδασμα καὶ μέλημα τῆς ἐνταῦθα ἀγωγῆς ὑμῶν καὶ μαθήσεως, μετὰ χρηστῶν ἐλπίδων προπέμπουσα ὑμᾶς ἡ Σχολή, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἐπιποθεῖ, οἷα μήτηρ προνοητικὴ καὶ φιλόστοργος, ἵνα προσείπῃ ὑμῖν ὅσα χρήσιμα καὶ εὔκαιρα τῇ περιστάσει. Ἐντείνατε λοιπὸν τὴν ἀκοὴν εἰς τὴν ὑστάτην ταύτην προτροπὴν αὐτῆς καὶ παραίνεσιν.

Εἶπέ τις τῶν μεγάλων μυστῶν τῆς σκέψεως· «τίνα ἐξέλιξιν ἢ ποῖον κατάντημα δύναται νὰ ἔχῃ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου αἱ ἡμέραι ἐκλείπουσιν ἄνευ εὐγενοῦς σκοποῦ καὶ ὑψηλῆς τινος ἐπιδιώξεως, ἄνευ Ἰδεώδους; Ὁμοιάζων ὁ τοιοῦτος πρὸς πλοηγὸν διεξάγοντα τὸν πλοῦν ἐν σκοτεινῇ νυκτί, ἄνευ χάρτου, ἄνευ πυξίδος, διέρχεται τὸν βίον ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀκολουθουμένης κατευθύνσεως, ἀγόμενος καὶ φερόμενος ὑπὸ τῶν τραχυτέρων ἀντιξοοτήτων».

Ὁ σκοπός! Ἡ ἐπιδίωξις! Τὸ Ἰδεῶδες! Ἰδού, ἀγαπητοί, τὸ κινοῦν ἐλατήριον, ὁ ἀποχρῶν λόγος καὶ τὸ ἀληθὲς περιεχόμενον τῆς ζωῆς. Εἶναί τι ἀόρατον καὶ ἄψαυστον τὸ Ἰδεῶδες, καὶ ὅμως αἰσθανόμεθα ὅλην τὴν δύναμιν αὐτοῦ καὶ τὴν γοητείαν. Εἶναι ἡ φαεινὴ λαμπὰς τῆς σκέψεως, ἡ φωτίζουσα τὴν ζωὴν ἡμῶν ἅπασαν. Εἶναι ὁ σωστικὸς φάρος, τοῦ ὁποίου τὴν ἑστίαν ὀφείλομεν νὰ ζωογονῶμεν πάντοτε καὶ νὰ εὐτρεπίζωμεν ὥστε καὶ μόνη ἡ ἐνατένισις αὐτοῦ νὰ ὁδηγῇ ἡμᾶς ἢ καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ πᾶσαν ἡμῶν παρέκκλισιν εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. Τὸ Ἰδεῶδες εἶναι ἡ μυστικὴ ἐκείνη κλίμαξ δι' ἧς ὁ Θεὸς ἀναβιβάζει τὸν ἄνθρωπον πρὸς Ἑαυτόν. Εἶναι ὥς τις ἀνταύγεια τοῦ θείου φωτὸς ἐν ἡμῖν, ἥτις περιαυγάζουσα τὴν ὅλην ἡμῶν ὕπαρξιν ἐμφανίζει αὐτὴν καθαροτέραν, ἐντονωτέραν, ὡραιοτέραν. Ἄνευ

αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος δὲν ζῇ· ὑφίσταται τὴν ζωήν, φυτοζωεῖ. Δὲν βαδίζει· σύρεται. Δὲν ἀνέρχεται· περίφοβος προσβλέπει τὸ ὕψος· διστάζει, πίπτει. Πίπτει εἰς σκότος καὶ σκιὰν θανάτου.

Ἀλλ' ἐὰν τὸ Ἰδεῶδες καθόλου, ὡς ἐκζήτησις καὶ ἐνατένισις ἀνωτέρας τινὸς πραγματικότητος, ἀσκῇ τοσαύτην γοητείαν καὶ δύναμιν ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ὁπόσην λοιπὸν δύναμιν καὶ γοητείαν ἐνέχει τὸ Ἰδεῶδες τῶν διακόνων τῆς Χάριτος, ἡ διάδοσις δηλονότι ἐν τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἡ ἐμπέδωσις τῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου, ἢ ταὐτὸν εἰπεῖν, ἡ ἐξυπηρέτησις τῆς δόξης τῆς Ἐκκλησίας, ἣν ὁ Κύριος περιεποιήσατο τῷ τιμίῳ Αὐτοῦ Αἵματι καὶ ἀνέδειξε φορέα καὶ ταμιοῦχον τῆς Χάριτος Αὐτοῦ καὶ κατέστησεν οἱονεὶ ἑστίαν ἀντιστάσεως κατὰ τῆς κακίας τοῦ Κόσμου καὶ κέντρον τῶν εὐγενεστέρων καὶ βεβαιοτέρων ἐπιδιώξεων καὶ σκοπῶν!

Τὸ ἁγιώτατον καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ἄλλα τιμιώτατον τοῦτον Ἰδεῶδες, εἰς ὅ κατηύθυνεν ὑμᾶς ἡ Σχολὴ ἐπὶ ἑπταετίαν ὅλην διὰ καταλλήλου ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως, ὀφείλετε νὰ καταστήσητε τὸν πρῶτον καὶ κύριον σκοπὸν καὶ τὴν μοναδικὴν ἐπιδίωξιν τῆς ζωῆς ὑμῶν, ὡς λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἡ ὀφειλὴ ὑμῶν αὕτη, ἱερὰ καθ' ἑαυτήν, ἐξαίρεται ἔτι μᾶλλον, ὡς ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν συνθηκῶν τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου, ὑφ' ἅς ἀναλαμβάνεται. Ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἵστασθε εἶναι τόπος ἱερός, τόπος ἁγίας δόξης, εἶναι ὁ ἱστορικὸς καὶ περίσεμνος ναὸς τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῆς νέας Σιών, ἐν ᾗ ἐδιδάχθη τὰ πρῶτα πτερυγίσματα πρὸς τὰς ἀνωτέρας πραγματικότητας καὶ ἔλαβε τὸ χρῖσμα τῆς ἀποστολικῆς διακονίας χορεία ὅλη λευϊτῶν τῆς Χάριτος. Ἡ δὲ παροῦσα τελετή, τὴν ὁποίαν ἀγλαΐζει ἡ εὐλογία αὐτοῦ τοῦ Παναγιωτάτου Πρωθιεράρχου τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐξαίρει τῶν ἁγίων ἀρχιερέων ἡ συμμετοχὴ καὶ ἡ ἀθρόα συρροὴ τοῦ συμπροσευχομένου πληρώματος, εἶναι τὰ τελεστήρια, εἶναι ἱερουργία μυσταγωγικὴ εἰς ἣν ἀποστέλλεσθε διακονίαν.

Ἔσται δὲ ἡ διακονία ὑμῶν ἔργον εὐαγγελιστῶν καὶ οἰκονόμων μυστηρίων Θεοῦ καὶ πνευματικῶν ὁδηγῶν τοῦ πληρώματος, ἐν ἑνὶ λόγῳ, ἔργον προσαγωγῆς ψυχῶν τῷ Κυρίῳ. Ἰδεῶδες, πολλὴν μὲν συνεπαγόμενον τὴν τιμὴν καὶ δόξαν παρὰ Θεῷ, πρὸς πολλοὺς δὲ προσκόπτον κινδύνους, φανεροὺς καὶ ἀφανεῖς, κινδύνους ἐξ ἑαυτῶν, κινδύνους ἐξ ἀνθρώπων, κινδύνους ἐκ περιστάσεων.

Πῶς θὰ ὑπερνικήσητε τούτους; Πῶς ἄλλως, εἰμὴ περιπατοῦντες καὶ πολιτευόμενοι, κατὰ τὴν ἀποστολικὴν προτροπήν, ὡς ἀπόστολοι καὶ διάκονοι Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου, ὡς παρελάβετε, ἐρριζωμένοι καὶ ἐποικοδομούμενοι ἐν αὐτῷ καὶ βεβαιούμενοι ἐν τῇ πίστει, καθὼς ἐδιδάχθητε, καὶ περισσεύοντες ἐν αὐτῇ; Πῶς ἄλλως, εἰμὴ διὰ τῆς πίστεως, τῆς θεοφορήτου ἐκείνης δυνάμεως, ἥτις ἐκτοπίζει πᾶν ἐμπόδιον καὶ καθιστᾷ ἰσχυροὺς καὶ δυνατοὺς τοὺς κατὰ κόσμον ἀσθενεῖς καὶ ἀδυνάτους; Ἀπὸ ταύτης θὰ ἀντλῆτε, ὡς ἀπὸ πηγῆς πλουσίας καὶ καλλιρρόου, πάντα τὰ ζωτικὰ ἐκεῖνα στοιχεῖα, ὅσα κρίνονται ἀπαραίτητα πρὸς δόκιμον διεξαγωγὴν τῆς διακονίας ὑμῶν, τὴν ἐγκαρτέρησιν, λέγω, ἐν τοῖς πόνοις, τὴν ὑπομονὴν ἐν ταῖς θλίψεσιν, τὴν ἐλπίδα ἐν τοῖς κινδύνοις, τὴν δύναμιν ἐν τοῖς πειρασμοῖς.

Ἡνωμένοι διὰ τῆς πίστεως μετὰ τοῦ Ἁγίου Θεοῦ καὶ ὑποβάλλοντες ὑπὸ τὸ ἀκοίμητον Αὐτοῦ Ὄμμα καὶ τὸν ἔλεγχον τὸ ταπεινὸν ὑμῶν ἔργον, τὰς ἀνθρωπίνας ἀτελείας καὶ ἐλλείψεις ὑμῶν, τὴν ὑστέρησιν ἀπὸ τοῦ τέρματος, θὰ ἐμπνέησθε καὶ τὴν ἀρετὴν τῆς ταπεινοφροσύνης, ἧς ἄνευ οὔτε εἰς τὸν Θεὸν γινόμεθα εὐάρεστοι οὔτε εἰς τοὺς ἀνθρώπους φίλοι. Μακρὰν ἀφ' ὑμῶν ἡ τάσις τῆς ἐπιδείξεως, ἡ ἐπὶ ἰδίοις ἔργοις θορυβοῦσα καύχησις. Τὸ καλὸν δὲν παράγει θόρυβον, οὔτε ὁ θόρυβος παράγει καλόν. Μακρὰν ἀφ' ὑμῶν ἡ ἐγωϊστικὴ ἀντίληψις

περὶ τοῦ ἔργου ἢ περὶ τῆς θέσεως ὑμῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἥτις θᾶττον ἢ βραδύτερον θὰ διεκύβευε καὶ αὐτὴν τὴν παρ' ἀνθρώποις εὐδοκίμησιν ὑμῶν. Ἐν παντὶ καὶ πάντοτε διώκετε τὴν ταπεινοφροσύνην, « μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι ». Καὶ « ὅταν ποιήσητε πάντα τὰ διαταχθέντα ὑμῖν », μὴ ὑπερφρονεῖτε, μηδὲ ζητεῖτε τὴν παρ' ἀνθρώπων δόξαν, ἀλλά « λέγετε, ὅτι δοῦλοι ἀχρεῖοι ἐσμέν, ὅτι ὃ ὠφείλομεν ποιῆσαι πεποιήκαμεν ».

« Τὸ δὲ τέλος τῆς παραγγελίας ἐστὶν ἀγάπη ἐκ καθαρᾶς καρδίας καὶ συνειδήσεως ἀγαθῆς καὶ πίστεως ἀνυποκρίτου ». Ἀφοσιοῦσθε μετ' ἀγάπης εἰς τὸ Ἰδεῶδες τῆς ἁγίας ὑμῶν ἀποστολῆς, πειθαρχεῖτε εἰς τὸ καθῆκον, μὴ κατ' ὀφθαλμοδουλείαν, ἀλλ' ὡς τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες, μηδὲ ἐμπλεκόμενοι εἰς μερίμνας βιοτικάς, ἀλλ' ἀπερίσπαστοι ἀπὸ τοῦ κόσμου. Τὶ γενναῖον καὶ ἄξιον τοῦ καλέσαντος δύναται νὰ κατορθώσῃ στρατιώτης περισπώμενος περὶ πράγματα ἀλλότρια τῆς κλήσεως αὐτοῦ; « Οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ ». Ὁ δὲ στρατολογῶν ὑμᾶς εἰς τὴν καλὴν στρατείαν εἶναι αὐτὸς ὁ Κύριος.

Ἀγαπήσατε τὴν κλῆσιν ὑμῶν, ἣν ἐκλήθητε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐν τῇ ἀγάπῃ ταύτῃ περιλάβετε τὰς ἐμπεπιστευμένας εἰς τὴν ὑμετέραν πνευματικὴν πρόνοιαν ψυχάς. Διότι ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ θὰ εἶνε τὸ ἔδαφος καὶ ὁ στόχος τῆς ἐνεργείας ὑμῶν, ὡς λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἔδαφος ξηρόν, ὡς τὰ πολλά, καὶ αὐχμηρόν, ἀλλὰ πάντοτε εὐγενὲς καὶ πρόσφορον εἰς καλλιέργειαν καὶ ἕτοιμον εἰς ἐξάνθησιν, ὅταν τύχῃ γεωργοῦ ἐπιτηδείου.

Λέγεται ὅτι, εἰς τὰς μελαγχολικὰς στιγμὰς τῆς ἀμφιλύκης, ὁ φύσει εὐφάνταστος ἰθαγενὴς τῆς ἀραβικῆς ἐρήμου ἐμφανίζει ἦθος ἀνησύχου ὀνειροπόλου, ἐντείνοντος τὴν ἀκοὴν εἰς φωνὰς μυστηριώδεις. Ἐὰν ἠρωτᾶτο τί ὀνειροπολεῖ, τί σκέπτεται, « ἀκροῶμαι » θὰ ἀπήντα, τὴν ἔρημον· ἀκροῶμαι τὸ θρηνῶδες παράπονον τῆς ἐρήμου ὅτι θὰ ἐπεθύμει νὰ εἶναι κῆπος τερπνὸς ἀναδίδων βλάστησιν καὶ δρόσον ».

Δὲν εἶναι διάφορος ἡ θέσις τοῦ πνευματικοῦ ποιμένος ἐν τῷ Κόσμῳ. Ἐν τῇ σιωπῇ τῆς μελέτης καὶ τῆς πνευματικῆς θεωρίας ἀκροᾶται καὶ οὗτος — ἐὰν ἔχῃ εὐαίσθητον πρὸς τοῦτο καὶ δεκτικὴν τὴν ἀκοήν — τὸν θλιβερὸν ἀντίλαλον ἑνὸς ὁμαδικοῦ καὶ παρατεταμένου θρήνου. Εἶναι ὁ θρῆνος τοσούτων ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων ὀδυρομένων τὴν ἐρημικήν των αὐχμηρότητα, τὴν ἔλλειψιν πάσης ἀνθήσεως καὶ καρποφορίας καὶ χαρᾶς! Ἀντὶ νὰ καρπογονῶσι καρποὺς ἁγιότητος καὶ καλωσύνης, κατὰ τὸν ἀρχῆθεν προορισμόν, κατήντησαν, τοὐναντίον, στεῖραι καὶ ἄγονοι. Διότι ἀπεστέρησαν ἑαυτὰς τῆς οὐρανίου δρόσου. Ἀποκοπεῖσαι τὰς πτέρυγας τῆς ψυχῆς, ἀδυνατοῦσι νὰ πτερυγίσωσι πρὸς τὰς κορυφάς, « ὅθεν ἡ βοήθεια ἥξει ». Εἶναι δεσμώτιδες τῆς ὕλης.

Καὶ ὅμως εἶναι θεία ἡ ἀνθρωπίνη ψυχή, ἡ « ἐξόριστος βασίλισσα », θεία ὡς πρὸς τὴν ἀρχήν, θεία ὡς πρὸς τὸ τέρμα. Εἶναι ὑπερτέρα καὶ τιμιωτέρα τοῦ κόσμου παντός. Ἐὰν πρὸς δημιουργίαν τοῦ παναρμονίου τούτου Συνόλου, ὅπερ προσφυῶς Κόσμον καλοῦμεν, ὁ Θεὸς μετεχειρίσθη μόνον τὸν γενεσιουργὸν Αὐτοῦ λόγον, τὸ « Γεννηθήτω », ἀλλὰ διὰ τὴν λύτρωσιν τῆς ἀνθρωπίνηςψυχῆς ἐθυσιάσθη, ἀπέθανε

Ἡ ἐξυγίανσις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς κατὰ τὰς σωτηριώδεις ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς ἀθανάτου ψυχῆς, τὴν ὁποίαν παρακατέθετο ὁ Κύριος τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἰδοὺ τὸ Ἰδεῶδες, ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ ὁποίου τάσσεσθε ἀπὸ τῆς στιγμῆς

ταύτης. Ἐναρμονίσατε πᾶσαν ὑμῶν σκέψιν καὶ ἐνέργειαν πρὸς τὴν ἁγιότητα καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Ἰδεώδους τούτου. Ἔχετε πάντοτε ὡς ἔμβλημα τοῦ βίου ὑμῶν τό «πάντα πρὸς δόξαν Θεοῦ γινέσθω», πρὸς δόξαν τῆς Ἐκκλησίας. Πιστεύοντες δὲ ὅτι «τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν», μὴ πτοεῖσθε πρὸ τῶν οἱωνδήτινων δυσχερειῶν τῆς ἀποστολῆς. Ἀλλὰ πολιτεύεσθε ἀξίως τῆς κλήσεως, ἧς ἐκλήθητε, ἀφομοιοῦντες εἰς βίωσιν καὶ ἐνέργειαν προσωπικὴν ὅσα «παρελάβετε καὶ ἐδιδάχθητε», ἵνα ἡ χαρὰ τῆς τροφοῦ Σχολῆς ᾖ πεπληρωμένη ἐν ὑμῖν. «Ὡς οὖν παρελάβετε τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριον, ἐν Αὐτῷ περιπατεῖτε, ἐρριζωμένοι καὶ ἐποικοδομούμενοι ἐν Αὐτῷ καὶ βεβαιούμενοι ἐν τῇ πίστει, καθὼς ἐδιδάχθητε, περισσεύοντες ἐν αὐτῇ. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν».

Ὁ ἀποχαιρετιστήριος τῶν ἀποφοίτων

Παναγιώτατε Δέσποτα, Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία, Σεβαστὲ Σχολάρχα, Σεβαστοὶ Καθηγηταὶ καὶ λοιπὸν φιλόχριστον Ἐκκλησίασμα.

Ἀκάματος ὁ χρόνος, ἀνακυκλούμενος κατὰ τὸν τεταγμένον ὑπὸ τοῦ Πανσόφου Δημιουργοῦ νόμον, ἔφερε καὶ ἡμᾶς εἰς τὸ ποθητὸν τέρμα τῶν πνευματικῶν τῆς μαθητείας ἀγώνων. Ἡ δὲ φιλτάτη τροφὸς Σχολή, διὰ τῆς λαμπρᾶς ταύτης ἑορτῆς καὶ πανηγύρεως ἀπολύει ἡμᾶς ἐκ τῶν γαληνιαίων αὐτῆς κόλπων, ἀποστέλλουσα εἰς τὴν πολυκύμαντον τοῦ βίου θάλασσαν.

Ἡ στιγμὴ αὕτη εἶνε ἡ ἐπισημοτέρα ἅμα καὶ σοβαρωτάτη τῆς ζωῆς ἡμῶν. Διότι ἐγκαταλείποντες τὸν ἀμέριμνον βίον τοῦ θρανίου, εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ζωὴν τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος, τὴν πλήρη μεριμνῶν καὶ φροντίδων. Πῶς νὰ ἐκφράσωμεν τὰ κατακλύζοντα τὴν ψυχὴν ἡμῶν αἰσθήματα;

Ἐξεκινήσαμεν ἀπὸ τόπους μακρυνοὺς ἢ πλησιοχώρους, ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Ἀθανασίων καὶ Κυρίλλων, ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ Χρυσοστόμου καὶ τοῦ Δαμασκηνοῦ, ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῆς Πανευφήμου πατρίδος τοῦ Φωτίου καὶ τοῦ Γενναδίου, καὶ συνηντήθημεν εἰς τὴν φιλόστοργον ἀγκάλην τῆς Σχολῆς. Καὶ ἡ φιλτάτη Σχολὴ ἀντικατέστησε δι' ἡμᾶς τὰ πάντα καὶ ἐγένετο προστᾶτις ὑμῶν καὶ τροφὸς καὶ πατρὶς πνευματική. Διὰ τῆς πολυετοῦς ἐν αὐτῇ διαμονῆς μας, ἐγνωρίσαμεν τὴν ἁγνὴν καὶ ἄδολον ἀγάπην ὑφ' ὅλας της τὰς μορφάς, καὶ συνεδέθημεν διὰ τῶν ἱερωτέρων δεσμῶν μὲ πρόσωπα καὶ μὲ ἰδέας.

Ἀλλ' ἰδοὺ ἦλθε καὶ δι' ἡμᾶς τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου· καὶ ἑκόντες ἄκοντες διακόπτομεν πάντα σύνδεσμον προσωπικὸν τῆς ἐνταῦθα τερψιθύμου ἡμῶν διαμονῆς. Καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν τὴν ἔμπνευσιν καὶ τὴν περὶ τὸν λόγον δύναμιν ἑνὸς Φωτίου διὰ νὰ παραστήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν βαθεῖαν ἡμῶν συγκίνησιν καὶ συντριβὴν ἐπὶ τῷ ἀποχωρισμῷ.

Ἀπὸ τοῦ νῦν «ἐκπίπτομεν καὶ ἡμεῖς ἀληθῶς εἰρηνικῆς ζωῆς· ἐκπίπτομεν γαλήνης γλυκείας· ἐκπίπτομεν τῆς φίλης ἡσυχίας, τῆς καθαρᾶς ἐκείνης καὶ ἡδίστης, τῆς ἀλύπου καὶ ἀδόλου καὶ ἀνεπιπλήκτου μεταξὺ ἀλλήλων καὶ τῶν συμμαθητῶν συναναστροφῆς».

Τούτων ἁπάντων ἐκπίπτομεν. Ἀποχωριζόμενοι τούτων δὲν δυνάμεθα νὰ κρατήσωμεν τὰ δάκρυα καὶ νὰ μὴ ἐκδηλώσωμεν τὴν λύπην καὶ βαρυθυμίαν ἡμῶν. Διότι γνωρίζομεν καλῶς καὶ πρὸ τῆς πείρας τὸ πολυτάραχον καὶ πολυμέριμνον τῆς προκειμένης ἡμῖν ἀποστολῆς. Γνωρίζομεν ὅτι θὰ ἀναγκασθῶμεν πολλάκις, τηρηταὶ τοῦ θείου νόμου, νὰ προσκρούσωμεν εἰς τὴν ἄρνησιν καὶ τὸ σκληροτρά-

χηλον τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου τούτου. Γνωρίζομεν ὅτι πρέπει νὰ ἀρέσωμεν τῷ Θεῷ μᾶλλον ἢ τοῖς ἀνθρώποις. Ἀποσπώμεθα οὕτω τῆς φιλτάτης Σχολῆς, «ἐν ᾗ τὰ πάντα, καὶ περιβάλλον φυσικὸν καὶ παίδευσις θεωρητικὴ καὶ ἀγωγὴ πρακτικὴ ἐν περικαλλεῖ και ἁρμονικῷ συνδυασμῷ, προῆγον ἡμᾶς εἰς γνῶσιν καὶ εὐσέβειαν».

Ἀλλὰ συναισθανόμενοι εἴπερ ποτὲ τὴν ἱερότητα τῆς προσταγῆς τοῦ Κυρίου «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη......», τὴν ὁποίαν καὶ πρὸ μικροῦ ἠκούσαμεν ἐξαιρομένην διὰ τοῦ στόματός Σου, Σεβαστὲ Πάτερ καὶ Σχολάρχα, ἀναφωνοῦμεν ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τῆς σοβαρότητος τῆς διδομένης ὑποσχέσεως, μετὰ θάρρους καὶ αἰσιοδοξίας, ὅπως ἁρμόζει εἰς τοὺς ὀπαδοὺς αὐτοῦ: «Ναί, Κύριε, ἰδοὺ ἡμεῖς ταπεινοὶ ὑπηρέται σου· ἀπόστειλον ἡμᾶς».

Τιθέμενοι τοιουτοτρόπως εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἐκκλησίας, στρέφομεν τὰ ὄμματα πρὸς πάντας ἐκείνους, ὅσοι ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουσιν ὄργανα τῆς θείας Προνοίας πρὸς φύλαξιν, συντήρησιν καὶ πρόοδον τῆς φιλτάτης τροφοῦ Σχολῆς.

Πῶς νὰ παραστήσωμεν τὸ μέγα ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἡ Σὴ Πατρικὴ ψυχή, Παναγιώτατε, ἀπὸ τῆς ἐλέῳ Θεοῦ ἀναρρήσεως Αὐτῆς ἐπὶ τὸν Ἁγιώτατον Οἰκουμενικὸν Θρόνον μετὰ τῆς περὶ Σὲ Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ἐπέδειξεν ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ τροφῷ Σχολῇ εὐπειθῶν πνευματικῶν Σου τέκνων; Ἡ εὐγνωμοσύνη ἡμῶν ἀΐδιος θὰ φέρηται πρὸς τὴν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα, τὴν σεβασμίαν Ἱεραρχίαν και ειδικώτερον πρὸς τὴν σεβαστὴν Ἐφορείαν διὰ τὴν πατρικωτάτην περὶ ἡμῶν μέριμναν τῆς Ἐκκλησίας.

Πρὸς Σὲ ἤδη ἀπευθυνόμενοι, Πνευματικὲ Πάτερ καὶ Σχολάρχα, ἐκφράζομεν τὴν βαθεῖαν ἡμῶν εὐγνωμοσύνην διὰ τοὺς κόπους καὶ μόχθους, τοὺς ὁποίους ὑπὲρ τῆς προόδου ἡμῶν ἐμόχθησας καὶ διὰ τὰς πατρικὰς νουθεσίας καὶ παραινέσεις, ὅσας οὐδέποτε ἔπαυσας ἀπευθύνων ἡμῖν, πρὸς ὅσον οἷόν τε ἀρτιωτέραν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἡμῶν διάπλασιν.

Διὰ ποίων δὲ λόγων νὰ ἐκφράσωμεν τὰ εὐγνώμονα αἰσθήματα ἡμῶν, πρὸς Ὑμᾶς, σεβαστοὶ Καθηγηταί, οἵτινες κατηυγάσατε τὰς ψυχὰς καὶ τὰς καρδίας ἡμῶν; Παρέστητε δι' ἡμᾶς οὐχὶ μόνον ὡς διδάσκαλοι, ἀλλά, κατὰ τὰς κρισίμους στιγμὰς τῆς μαθητικῆς μας ζωῆς, καὶ ὡς πατέρες καὶ σύμβουλοι πολύτιμοι.

Καὶ σεῖς, νεώτεροι ἀδελφοί, καὶ ἀγαπητοὶ συμμαθηταί, μετ' ὀλίγον θὰ εἶσθε δι' ἡμᾶς γλυκυτάτη ἀνάμνησις. Θὰ ἐνθυμώμεθα πάντοτε τὰς κοινὰς προσευχάς, τοὺς κοινοὺς μαθητικοὺς ἀγῶνας, τοὺς κοινοὺς περιπάτους, τὰς κοινὰς συνομιλίας, τὰς κοινὰς χαρὰς καὶ λύπας, τὰς κοινὰς ἀπογοητεύσεις καὶ ἐλπίδας καὶ ὅσα ἄλλα συνυφάνθησαν μὲ τὰ ὡραιότερα ἔτη τῆς ζωῆς μας.

«Καὶ ἃ καταλελοίπαμεν, πρὸς ταῦτα πάλιν ἐπιστρέφοντες, τὴν γῆν, ὅθεν ἐξήλθομεν, καὶ τὴν συγγένειαν ἡμῶν, καὶ εἰς τὸν Οἶκον τοῦ Πατρὸς ἡμῶν», ἀπευθύνομεν τὸ ὕστατον χαῖρε, πρὸς πάντα, ὅσα συνηντήσαμεν ἐνταῦθα, καὶ μεθ' ὧν συνεδέθημεν διὰ τοῦ ἱεροῦ δεσμοῦ τῆς ἀγάπης.

Χαῖρε σεβαστὲ Πάτερ καὶ Σχολάρχα!

Χαίρετε σεβαστοὶ Καθηγηταί!

Χαίρετε ἀγαπητοὶ συμμαθηταί!

Χαῖρε φιλτάτη Σχολή! Εἰς τὴν θαυμασίαν σου τοποθεσίαν ὁ ἑαυτός μας συνεκεντρώθη περισσότερον. Οἱ στοχασμοί μας ἔγιναν πραγματικὰ θεῖοι. Ἡ ψυχή μας πολλάκις μετηρσιώθη. Ἐδῶ ὑψηλὰ μὲ τὴν ἄγνωστον εἰς ὅσους δὲν τὴν ἔζησαν ἀκόμη ἡσυχίαν σου, μᾶς ἐπλησίασες περισσότερον πρὸς τὸν Θεόν. Εἰς τὰς ἐκστάσεις μας σχεδὸν τὸν ἐβλέπομεν, τὸν ἠκούομεν......!

Χαῖρε σεπτὲ τῆς Ἁγίας Τριάδος ναέ, ὁ ὁποῖος προσκαλῶν ἡμᾶς εἰς προσευχήν, ὡσὰν ἡ ὄρνις τὰ νοσσία της, μᾶς ἐχάριζες πρωΐ καὶ ἑσπέρας ἀφθάστους ἐκστάσεις καὶ κατανύξεις!

Χαῖρε ἡγιασμένε λόφε, καὶ σύ, ὦ γαλανὲ τῆς Σχολῆς οὐρανέ!

Χαίρετε πάντα, ὅσα ὡραῖα, θαυμαστά, καὶ ἅγια ἐνταῦθα ἐγνωρίσαμεν καὶ ἠγαπήσαμεν!

« Χαῖρέ μοι ἀνθεμόεσσα Προποντίδος ἄφθιτε Κούρη ». Χαῖρε Χάλκη, ἐρατεινὴ καὶ μυροβόλος νῆσος μὲ τὴν αἰωνίαν ἄνοιξιν!

Ἐπουράνιε Βασιλεῦ, τὴν τροφὸν ἡμῶν Σχολὴν διαφύλαξον στερεάν, ἀκλόνητον καὶ ὑπεράνω πάσης ὁρατῆς καὶ ἀοράτου ἐπηρείας, πρὸς ὄφελος τῆς ἁγίας Σοῦ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

« Σὺ δὲ ἀναστάς, Παναγιώτατε, καὶ εὐξάμενος, ἤδη πέμπε ἡμᾶς, σώζων ταῖς εὐχαῖς Σου καὶ ἀποδημήσαντας. Καὶ δὴ παραδίδου καὶ παρατίθεσο, μᾶλλον δὲ παραδίδου τῷ ἀγαγόντι ἡμᾶς ἐνταῦθα Θεῷ· εὐχαριστῶν μὲν ἐπὶ τοῖς φθάνουσιν ὑπὲρ ἡμῶν· παρακαλῶν δὲ χειραγωγεῖν καὶ ἐν τοῖς μέλλουσι, διὰ παντὸς ἐφεστῶτα, ὑπηχοῦντα τῷ νῷ ἡμῶν τὰ αὐτοῦ προστάγματα, ἐμβάλλοντα ἡμῖν τὸν θεῖον φόβον αὐτοῦ, παιδαγωγὸν ἄριστον ἐσόμενον. Παρακάλεσον καὶ παραμυθίαν τινὰ ἡμῖν γενέσθαι παρ᾽ αὐτοῦ, πομπὸν ἀγαθὸν ἐξαποστεῖλαι συνοδοιπόρον ἄγγελον ». ***Ἀμήν.***

Ἡ προσλαλιὰ τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος.

Ἱερώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, Ἱερώτατε Σχολάρχα, ἐλλόγιμοι καθηγηταί, φιλόθεοι ἱεροσπουδασταὶ καὶ εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα.

Καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἐπρόφθασεν ἡμᾶς καὶ χάριτι θείᾳ ἠξιώθημεν ἵνα προσέλθωμεν ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ πανσέπτῳ τούτῳ ναῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἧς ὑπὸ τὴν ἀμφιλαφῆ σκέπην ἀπερισπάστως καὶ ἀμερίμνως τὸ ἱερὸν φυτώριον τῆς παρ᾽ ἡμῖν θείας ἐπιστήμης ἀπὸ αἰῶνος ἤδη εὑρίσκει τὴν στέγασιν καὶ τὴν ἄνετον διαμονήν, τελέσωμεν μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τὴν θείαν λειτουργίαν ὑπὲρ πάντων τῶν ἐν αὐτῷ ἐργαζομένων καὶ κοπιώντων, ἐπευλογοῦντες τὸν ἄμητὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ τούτου καὶ καθοσιοῦντες ἐν τῇ εὐσήμῳ ταύτῃ ἡμέρᾳ, τοὺς τελειοδιδάκτους ἱεροσπουδαστὰς εἰς τὸ ἔργον τῆς ἱερᾶς αὐτῶν ἀποστολῆς.

Μετὰ συγκινήσεως πολλῆς καὶ ἱερᾶς προσοχῆς ἠκούσαμεν ὅσα ἡ ὑμετέρα Ἱερότης εἶπεν ἐν γλώσσῃ γλαφυρᾷ καὶ καλλιεπεῖ, δοῦσα τὰς τελευταίας τῆς Σχολῆς ὑποθήκας, ἠρτυμένας τῷ Γραφικῷ ἅλατι, τὰς προσηκούσας εἰς διδασκάλους τοῦ θείου λόγου καὶ μέλλοντας διακόνους τῆς Ἐκκλησίας. Ηὐφράνθημεν ἐπὶ τοῖς ῥηθεῖσι καὶ ἡ ψυχὴ ἡμῶν λίαν εὐαρέστως διετέθη ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις καθόλου. Εὐλογοῦμεν ἐκ καρδίας τὴν γενομένην ἅπασαν ἐργασίαν ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ, ἥν ἐπαξίως διευθύνετε μετὰ τοῦ ὑποδιευθυντοῦ συντρόφου ὑμῶν, σχολαρχοῦντες καὶ ἐπισκοποῦντες τὰ τῆς Σχολῆς καθόλου. Οὐδὲν ἔχομεν ἵνα προσείπωμεν. Ἀγαλλομένῃ μόνον τῇ καρδίᾳ καὶ σταθερῷ τῷ λογισμῷ ἐπὶ πάντων τῶν λεχθέντων θὰ περιορισθῶμεν ἁπλῶς ἵνα εὐχαριστήσωμεν ἐνθέρμως πάντας τοὺς ἐκπληρώσαντας εὐσυνειδήτως καὶ ἐν ζήλῳ τὸ καθῆκον αὐτῶν, Σχολάρχην τε καὶ ὑποδιευθυντὴν μετὰ τῆς περὶ αὐτῶν χορείας τῶν ἐλλογίμων καθηγητῶν, ὅτι ἀόκνως ἐργασθέντες καὶ κατὰ τὸ σχολικὸν τοῦτο ἔτος μετελαμπαδεύσατε τὰ ἱερὰ

φῶτα τῶν γνώσεων ἔκ τε τῆς θύραθεν καὶ ἐκ τῆς ἔσωθεν ἐπιστήμης, ὡς ἀναγράφει τὸ πρόγραμμα τῆς Σχολῆς, κατηρτίσατε τοὺς μαθητὰς ἱκανῶς διαπαιδαγωγημένους ἐν τῇ μορφώσει αὐτῶν ὅπως φανῶσι δόκιμοι ἔν τε τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Οὕτω καὶ ὑμεῖς ἐξυπηρετεῖτε τὸν σκοπὸν τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὸ ἱερὸν τοῦτο φυτώριον. Χαίρομεν βλέποντες τὸν ἀμητὸν καὶ τούτου τοῦ ἔτους καὶ ἔχοντες πρὸ ἡμῶν τὸν καρπὸν τοῦ θερισμοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ἐφετεινῶν τελειοδιδάκτων καὶ τῶν λοιπῶν ἱεροσπουδαστῶν.

Εἰς τὰς ὑποθήκας τοῦ σεβαστοῦ ὑμῶν Σχολάρχου, φερούσας τὸν ἱερὸν χαρακτῆρα τοῦ κληρικοῦ καὶ ὑποδεικνυούσας τὸν ἀληθῆ συντελεστὴν τῆς ζωῆς αὐτοῦ, μὴ ἔχοντες νὰ προσθέσωμέν τι, ὦ τελειοδίδακτοι, συνιστῶμεν τὰ αὐτὰ καὶ ἡμεῖς, βέβαιοι ὅτι θὰ διακρατῆτε ταῦτα ἐν τῇ ψυχῇ ὑμῶν ὡς τὰ ἀληθῆ καὶ ἀνεκτίμητα ἐφόδια τοῦ μέλλοντος κληρικοῦ σταδίου. Ἐφ' ᾧ καὶ μὴ διασπείρετε τὴν διάνοιαν ὑμῶν εἰς τὰ τοῦ κόσμου. Τερπνὰ μὲν ταῦτα, ἀλλὰ δόλια καὶ ἀπατηλά. Ὑμεῖς ἐν φόβῳ Θεοῦ πορευόμενοι τὴν ἀληθῆ ὁδὸν τοῦ Εὐαγγελίου, πρὸς τοῦτο ἐναρμονίζετε τὴν πολιτείαν ὑμῶν, ἵνα καὶ ἡ κοινωνία μαρτυρῇ τὸν ἀληθῆ ἱερατικὸν βίον ὑμῶν καὶ ἡ Ἐκκλησία χαίρει ὅτι οὐκ εἰς μάτην ἔθρεψε καὶ ἐμόρφωσεν ὑμᾶς ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ. Μὴ μιμεῖσθε τὸ κακόν, ἀλλὰ ζηλοῦτε τὸ ἀγαθόν, ἵνα φαίνησθε ὅτι ἡ ψυχὴ ὑμῶν εὐοδοῦται πρὸς τὰς πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀρετὰς συμφώνως πρὸς τὴν καθόλου παραδοθεῖσαν ἐν τῇ Σχολῇ ἐκπαίδευσιν καὶ ἀνάπτυξιν ὑμῶν. Μόνον οὕτω ἐν τῇ κοινωνίᾳ θὰ ἀναδειχθῆτε τίμιοι καὶ νομοταγεῖς πολῖται, ἐν δὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἄξιοι κληρικοί, πειθαρχοῦντες αὐτῇ καὶ ἐποικοδομοῦντες ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ἄλλους ἐν τῇ πίστει τοῦ Χριστοῦ, τοῦ μόνου Ἀρχηγοῦ καὶ Θεμελιωτοῦ τῆς πίστεως ἡμῶν.

Οὕτω φέροντες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν τὸν ἐκ κοτίνου στέφανον τῶν κόπων ὑμῶν ἐν τῇ μαθήσει καὶ μορφώσει καὶ καθοσιούμενοι σήμερον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀποστολῆς ὑμῶν, ἀπολύεσθε ἐν χαρᾷ Κυρίου καὶ ἐν ἁγίῳ ἐνθουσιασμῷ, ἀναδεικνυόμενοι διδάσκαλοι τοῦ θείου λόγου. Ἀλλ' ἀπερχόμενοι ἐκ τῆς Σχολῆς μὴ διαλείπητε ἵνα ἀγαπᾶτε ταύτην ὡς μητέρα γαλουχήσασαν καὶ ἐκθρέψασαν ὑμᾶς, εὐγνωμονοῦντες αὐτῇ ἐπὶ πᾶσι καὶ διὰ πάντα, ἅπερ τόσον φιλοστόργως προσέφερεν ὑμῖν.

Ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενοι καθῆκον θεωροῦμεν ἵνα εὐχαριστήσωμεν πάντας τοὺς ὑπὲρ τῆς Σχολῆς ἐνδιαφερομένους, καὶ δὴ πρωτίστως τὰς Ἀρχὰς τῆς ἐφ' ἡμᾶς τεταγμένης ὑψηλῆς καὶ εὐπαγοῦς Δημοκρατίας, αἵτινες ἐν ἐλευθεριότητι σκέψεως προάγουσι τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ἐκπολιτίζουσι τοὺς λαοὺς αὐτῆς, ὅπως ἐν πάσῃ νομοταγείᾳ ἀπολαύωσι τῶν ἀγαθῶν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προόδου· Σώζοι ὁ Θεὸς τὸν Ἐξοχώτατον Αὐτῆς Πρόεδρον καὶ ὑπερυψοῖ Αὐτὸν ἐν πάσῃ δόξῃ καὶ τιμῇ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς Αὐτοῦ, κρατύνων τὴν δύναμιν καὶ ἀρχὴν Αὐτοῦ εἰς τὰ μεγάλα ἔργα τῆς Πατρίδος. Εἶτα τὴν σεβασμίαν Ἐφορείαν, ἥτις μηδενὸς κόπου καὶ μόχθου φειδομένη ἀκαμάτως καὶ μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐργάζεται εἰς τὴν καθόλου προαγωγὴν καὶ εὐεξίαν τῆς Σχολῆς, καὶ παξάπασαν δὲ τὴν ἱεραρχίαν ἥτις ἀδιαλείπτως ἐρευνᾷ τὰ μέσα τῆς εὐσταθοῦς ὑποστάσεως αὐτῆς καὶ φιλοστόργως ἀποβλέπει εἰς τὴν εὔκλειαν καὶ περιωπὴν αὐτῆς.

Ἐπὶ δὲ τούτοις πᾶσιν, αἶνον χαριστήριον χρεωστικῶς τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ προσφέροντες, εὐχόμεθα ὑμῖν πλούσια τὰ ἐλέη Αὐτοῦ εἰς φωτισμὸν καὶ τελείωσιν ὑμῶν ἵνα ἡ δύναμις καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ κηρύγματος ὑμῶν ἐξυψῶται ὅπουπερ ἂν ἦτε καὶ ὅπως ἂν ἔχητε ἐν πάσαις ταῖς ἀρεταῖς τοῦ Εὐαγγελίου.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΚΑΙ ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΡΤΙΣΜΟΝ ΤΩΝ ΠΑΣΧΑΛΙΩΝ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΒΑΣΙΣ ΚΑΙ ΘΕΜΕΛΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΣΧΑΛΙΩΝ ΠΙΝΑΚΩΝ

Ἐπειδὴ οἱ εἰς τὸ τέλος τῶν ἱερῶν εὐαγγελίων ἐπισυνημμένοι πασχάλιοι πίνακες οὐ προσαρμόζονται ἐπακριβῶς πρὸς τὰς μηνολογίας τοῦ νέου ἡμερολογίου, πρὸς εὐκολίαν καὶ ὁδηγίαν τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἀποβαίνει ἀπαραιτήτως ἀναγκαία ἡ κατασκευὴ νέων πασχαλίων πινάκων· καὶ ἐπειδὴ βάσις καὶ θεμέλιον τῶν πασχαλίων πινάκων ἐστὶν ἡ μηνολογία τοῦ ἁγίου πάσχα, αὕτη δὲ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς μηνολογίας τοῦ νομικοῦ φάσκα, ἥτις κυμαίνεται μεταξὺ 29 ἡμερῶν καὶ κινεῖται ἀπὸ τῆς 3 Ἀπριλίου μέχρι τῆς 1 Μαΐου, ὀφείλομεν πρωτίστως ἵνα εὕρωμεν τὴν μηνολογίαν τοῦ νομικοῦ φάσκα τῶν Ἰουδαίων.

ΚΑΝΩΝ Α΄

Δι' οὗ εὑρίσκεται ἡ μηνολογία τοῦ νομικοῦ φασκα.

Ἵνα εὕρωμεν τὴν μηνολογίαν τοῦ νομικοῦ φάσκα ἔτους τινὸς κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἀφαιροῦμεν ἀπ' αὐτοῦ 1900 καὶ τὴν διαφορὰν διαιροῦμεν διὰ τοῦ 19, καὶ λαμβάνομεν (οὐχὶ τὸ πηλίκον ἀλλὰ) τὸ ὑπόλοιπον, ὅπερ πολλαπλασιάζομεν ἐπὶ 19, καὶ εἰς τὸ προκύπτον γινόμενον προστίθεμεν 18, καὶ τὸ ἄθροισμα διαιροῦμεν διὰ τοῦ 30, καὶ λαμβάνομεν τὸ ὑπόλοιπον, ὅπερ δεικνύει τὴν μηνολογίαν τοῦ νομικοῦ φάσκα.

Ὅταν μένῃ ὑπόλοιπον 0, τὸ νομικὸν φάσκα τελεῖται τῇ 30 Ἀπριλίου· ὅταν μένῃ ὑπόλοιπον 1, τὸ νομικὸν φάσκα τελεῖται τῇ 1 Μαΐου.

Οὕτως, ἵνα εὕρωμεν τὴν μηνολογίαν τοῦ νομικοῦ φάσκα τοῦ ἔτους 1940, διαιροῦμεν τὸ (1940 — 1900 =) 40 διὰ τοῦ 19, καὶ εὑρίσκομεν ὑπόλοιπον 2, ὅπερ πολλαπλασιάζομεν ἐπὶ 19 καὶ εὑρίσκομεν γινόμενον:

$$2 \times 19 = 38$$

Εἰς τὸ γινόμενον 38 προστίθεμεν 18 καὶ εὑρίσκομεν ἄθροισμα

$$38 + 18 = 56$$

Διαιροῦντες τὸ 56 διὰ τοῦ 30, εὑρίσκομεν ὑπόλοιπον 26, ὅπερ δει-

κνύει ὅτι τὸ νομικὸν φάσκα τοῦ ἔτους 1940 τελεῖται τῇ 26 Ἀπριλίου, ἥτις καλεῖται παρασκευή.

Ὡσαύτως, ἵνα εὕρωμεν τὴν μηνολογίαν τοῦ νομικοῦ φάσκα τοῦ ἔτους 1957, διαιροῦμεν τὸ (1957 — 1900 =) 57 διὰ τοῦ 19 καὶ εὑρίσκομεν ὑπόλοιπον 0, ὅπερ πολλαπλασιάζομεν ἐπὶ 19, καὶ εὑρίσκομεν γινόμενον:

$$0 \times 19 = 0.$$

Εἰς τὸ γινόμενον 0 προστίθεμεν 18 καὶ εὑρίσκομεν ἄθροισμα·

$$0 + 18 = 18.$$

Διαιροῦντες τὸ 18 διὰ τοῦ 30, εὑρίσκομεν ὑπόλοιπον 18, ὅπερ δεικνύει ὅτι τὸ νομικὸν φάσκα τοῦ ἔτους 1957 τελεῖται τῇ 18 Ἀπριλίου, ἥτις καλεῖται πέμπτη.

Ὡσαύτως, ἵνα εὕρωμεν τὴν μηνολογίαν τοῦ νομικοῦ φάσκα τοῦ ἔτους 1983, διαιροῦμεν τὸ (1983 — 1900 =) 83 διὰ τοῦ 19 καὶ εὑρίσκομεν ὑπόλοιπον 7, ὅπερ πολλαπλασιάζοντες ἐπὶ 19, εὑρίσκομεν γινόμενον:

$$7 \times 19 = 133.$$

Εἰς τὸ γινόμενον 133 προστίθεμεν 18 καὶ εὑρίσκομεν ἄθροισμα·

$$133 + 18 = 151.$$

Διαιροῦντες τὸ 151 διὰ τοῦ 30, εὑρίσκομεν ὑπόλοιπον 1, ὅπερ δεικνύει ὅτι τὸν νομικὸν φάσκα τοῦ ἔτους 1983, τελεῖται τῇ 1 Μαΐου, ἥτις καλεῖται κυριακή.

Ὡσαύτως, ἵνα εὕρωμεν τὴν μηνολογίαν τοῦ νομικοῦ φάσκα τοῦ ἔτους 1975, διαιροῦμεν τὸ (1975 — 1900 =) 75 διὰ τοῦ 19, καὶ εὑρίσκομεν ὑπόλοιπον 18, ὅπερ πολλαπλασιάζομεν ἐπὶ 19, καὶ εὑρίσκομεν γινόμενον:

$$18 \times 19 = 342.$$

Εἰς τὸ γινόμενον 342 προστίθεμεν 18 καὶ εὑρίσκομεν ἄθροισμα·

$$342 + 18 = 360.$$

Διαιροῦντες τὸ 360 διὰ τοῦ 30, εὑρίσκομεν ὑπόλοιπον 0, ὅπερ δεικνύει ὅτι τὸ νομικὸν φάσκα τοῦ ἔτους 1975 τελεῖται τῇ 30 Ἀπριλίου, ἥτις καλεῖται τετάρτη.

ΠΙΝΑΞ Α΄.

Δι᾿ οὗ εὑρίσκεται ἡ μηνολογία τοῦ νομικοῦ φάσκα.

Ἵνα εὕρωμεν τὴν μηνολογίαν τοῦ νομικοῦ φάσκα ἔτους τινὸς διὰ τοῦ πίνακος τούτου, διαιροῦμεν τὸ δεδομένον ἔτος διὰ τοῦ 19, καὶ λαμβάνομεν (οὐχὶ τὸ πηλίκον ἀλλὰ) τὸ ὑπόλοιπον **υ**.

Εἶτα ἀποβλέπομεν εἰς τὸν πίνακα Α, καὶ εἰς τὴν πρώτην στήλην, ἥτις φέρει ἐπικεφαλίδα **υ** εὑρίσκομεν τὸ ἐκ τῆς διαιρέσεως τοῦ ἔτους μεῖναν ὑπόλοιπον **υ**.

Ἐν τῇ αὐτῇ ὁριζοντίᾳ σειρᾷ ἐν ᾗ κεῖται τὸ ὑπόλοιπον **υ**, εὑρίσκεται πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ μηνολογία τοῦ νομικοῦ φάσκα τοῦ δεδομένου ἔτους.

ΠΙΝΑΞ Α΄.

$\upsilon = \frac{\text{ἔτος}}{19}$	*Μηνολογία νομικοῦ φάσκα*	
0	Ἀπριλίου	18
1	Ἀπριλίου	7
2	Ἀπριλίου	26
3	Ἀπριλίου	15
4	Ἀπριλίου	4
5	Ἀπριλίου	23
6	Ἀπριλίου	12
7	Μαΐου	1
8	Ἀπριλίου	20
9	Ἀπριλίου	9
10	Ἀπριλίου	28
11	Ἀπριλίου	17
12	Ἀπριλίου	6
13	Ἀπριλίου	25
14	Ἀπριλίου	14
15	Ἀπριλίου	3
16	Ἀπριλίου	22
17	Ἀπριλίου	11
18	Ἀπριλίου	30

Οὕτως ἵνα εὕρωμεν τὴν μηνολογίαν τοῦ νομικοῦ φάσκα τοῦ ἔτους 1940, διαιροῦμεν τὸ 1940 διὰ τοῦ 19, καὶ εὑρίσκομεν ὑπόλοιπον 2.

Εἶτα ἀποβλέπομεν εἰς τὸν πίνακα Α καὶ ἀπέναντι τοῦ ὑπολοίπου 2 εὑρίσκομεν τὴν ἡμερομηνίαν Ἀπριλίου 26, ἥτις δεικνύει ὅτι τὸ νομικὸν φάσκα τοῦ ἔτους 1940 τελεῖται τῇ 26 Ἀπριλίου.

Ὡσαύτως, ἵνα εὕρωμεν τὴν μηνολογίαν τοῦ νομικοῦ φάσκα τοῦ ἔτους 1957, διαιροῦμεν τὸ 1957 διὰ τοῦ 19, καὶ εὑρίσκομεν ὑπόλοιπον 0.

Εἶτα ἀποβλέπομεν εἰς τὸν πίνακα Α καὶ ἀπέναντι τοῦ ὑπολοίπου 0 εὑρίσκομεν τὴν ἡμερομηνίαν Ἀπριλίου 18, ἥτις δεικνύει ὅτι τὸ νομικὸν φάσκα τοῦ ἔτους 1957 τελεῖται τῇ 18/, Ἀπριλίου.

Ὡσαύτως, ἵνα εὕρωμεν τὴν μηνολογίαν τοῦ νομικοῦ φάσκα τοῦ ἔτους 1975, διαιροῦμεν τὸ 1975 διὰ τοῦ 19, καὶ εὑρίσκομεν ὑπόλοιπον 18.

Εἶτα ἀποβλέπομεν εἰς τὸν πίνακα Α καὶ ἀπέναντι τοῦ ὑπολοίπου 18 εὑρίσκομεν τὴν ἡμερομηνίαν Ἀπριλίου 30, ἥτις δεικνύει ὅτι τὸ νομικὸν φάσκα τοῦ ἔτους 1975 τελεῖται τῇ 30 Ἀπριλίου, ἥτις καλεῖται παρασκευή.

Εὑρόντες τὴν μηνολογίαν τοῦ νομικοῦ φάσκα, ὀφείλομεν ἵνα εὕρωμεν καὶ τὸ ὄνομα τῆς ἡμέρας, καθ᾿ ἥν τελεῖται τοῦτο.

ΚΑΝΩΝ Β'

Δι' οὗ εὑρίσκεται τὸ ὄνομα τῆς 1 'Απριλίου παντὸς ἔτους.

Ἵνα εὕρωμεν τὸ ὄνομα τῆς 1 'Απριλίου παντὸς ἔτους, ἀφαιροῦμεν ἀπὸ τοῦ δεδομένου ἔτους 1900, καὶ εἰς τὴν προκύπτουσαν διαφορὰν προστίθεμεν τὸ τέταρτον αὐτῆς, (τὸ ἀκέραιον μέρος) καὶ μίαν μονάδα, καὶ τὸ ἄθροισμα, ὅπερ εὑρίσκομεν, διαιροῦμεν διὰ τοῦ 7, καὶ λαμβάνομεν τὸ ὑπόλοιπον, ὅπερ δηλοῖ τὸ ὄνομα τῆς 1 'Απριλίου.

Σημασία τῶν ὑπολοίπων

1 = κυριακή, 2 = δευτέρα, 3 = τρίτη, 4 = τετάρτη,
5 = πέμπτη, 6 = παρασκευή, 0 = σάββατον.

Οὕτως, ἵνα εὕρωμεν τὸ ὄνομα τῆς 1 'Απριλίου τοῦ ἔτους 1940, ἀφαιροῦμεν ἀπ' αὐτοῦ 1900, καὶ εἰς τὴν προκύπτουσαν διαφορὰν (1940 — 1900 =) 40 προστιθέντες τὸ τέταρτον αὐτῆς 10 καὶ μίαν μονάδα, εὑρίσκομεν ἄθροισμα:

$$40 + 10 + 1 = 51.$$

Διαιροῦντες τὸ 51 διὰ τοῦ 7, εὑρίσκομεν ὑπόλοιπον 2, ὅπερ δηλοῖ ὅτι ἡ 1 'Απριλίου 1940 καλεῖται δευτέρα καὶ ἡ 26 'Απριλίου, καθ' ἣν τελεῖται τὸ νομικὸν φάσκα τοῦ ἔτους 1940, καλεῖται παρασκευή.

Ὡσαύτως, ἵνα εὕρωμεν τὸ ὄνομα τῆς 1 'Απριλίου τοῦ ἔτους 1983, ἀφαιροῦμεν ἀπ' αὐτοῦ 1900, καὶ εἰς τὴν προκύπτουσαν διαφορὰν (1983 — 1900 =) 83, προστιθέντες τὸ τέταρτον αὐτῆς 20, καὶ μίαν μονάδα, εὑρίσκομεν ἄθροισμα:

$$83 + 20 + 1 = 104.$$

Διαιροῦντες τὸ 104 διὰ τοῦ 7, εὑρίσκομεν ὑπόλοιπον 6, ὅπερ δηλοῖ ὅτι ἡ 1 'Απριλίου 1983 καλεῖται παρασκευὴ καὶ ἡ 1 Μαΐου, καθ' ἣν τελεῖται τὸ νομικὸν φάσκα τοῦ ἔτους 1983, καλεῖται κυριακή.

ΠΙΝΑΞ Β΄

Δι' οὗ εὑρίσκεται τὸ ὄνομα τῆς πρώτης ἡμέρας ἑκάστου μηνὸς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1900 μέχρι τοῦ ἔτους 2099.

Οἱ δώδεκα μῆνες	Ἡμέραι	$Y =$ ὑπόλοιπον $\frac{\text{ἔτους}-1900}{28}$						
		0 6 17 23	1 7 12 18	2 13 19 24	3 8 14 25	9 15 20 26	4 10 21 27	5 11 16 22
Ἰανουάριος	31	δευτ.	τρίτ.	τετ.	πέμ.	παρ.	σαβ.	κυρ.
Φεβρουάριος	28	πέμ.	παρ.	σάβ.	κυρ.	δευτ.	τρίτ.	τετ.
Μάρτιος	31	πέμ.	παρ.	σάβ.	κυρ.	δευτ.	τρίτ.	τετ.
Ἀπρίλιος	30	κυρ.	δευτ.	τρίτ.	τετ.	πέμ.	παρ.	σάβ.
Μάϊος	31	τρίτ.	τετ.	πέμ.	παρ.	σάβ.	κυρ.	δευτ.
Ἰούνιος	30	παρ.	σαβ.	κυρ.	δευτ.	τρίτ.	τετ.	πέμ.
Ἰούλιος	31	κυρ.	δευτ.	τρίτ.	τετ.	πέμ.	παρ.	σάβ.
Αὔγουστος	31	τετ.	πέμ.	παρ.	σαβ.	κυρ.	δευτ.	τρίτ.
Σεπτέμβριος	30	σαβ.	κυρ.	δευτ.	τρίτ.	τετ.	πέμ.	παρ.
Ὀκτώβριος	31	δευτ.	τρίτ.	τετ.	πέμ.	παρ.	σαβ.	κυρ.
Νοέμβριος	30	πέμ.	παρ.	σάβ.	κυρ.	δευτ.	τρίτ.	τετ.
Δεκέμβριος	31	σάβ.	κυρ.	δευτ.	τρίτ.	τετ.	πεμ.	παρ.
Ὅταν τὸ ἔτος εἶναι δίσεκτον								
Ἰανουάριος	31	κυρ.	δευτ.	τρίτ.	τετ.	πέμ.	παρ.	σαβ.
Φεβρουάριος	29	τετ.	πέμ.	παρ.	σάβ.	κυρ.	δευτ.	τρίτ.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ἀπὸ τοῦ δεδομένου ἔτους ἀφαιροῦμεν 1900 καὶ τὴν διαφορὰν διαιροῦμεν διὰ τοῦ 28 καὶ λαμβάνομεν (οὐχὶ τὸ πηλίκον, ἀλλὰ) τὸ ὑπόλοιπον. Εἶτα ἀποβλέπομεν εἰς τὸν πίνακα, καὶ ἀκολουθοῦντες τὴν κατακόρυφον στήλην, ἐν ᾗ ὑπάρχει τὸ εὑρεθὲν ὑπόλοιπον, εὑρίσκομεν τὸ ὄνομα τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἄρχεται ἕκαστος μὴν τοῦ δεδομένου ἔτους.

Οὕτως, ἵνα εὕρωμεν τὸ ὄνομα τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἄρχεται ἕκαστος μὴν τοῦ ἔτους 1940, διαιροῦμεν τὴν διαφορὰν $(1940 - 1900) = 40$ διὰ τοῦ 28, καὶ εὑρίσκομεν ὑπόλοιπον $Y = 12$.

Εἶτα ἀποβλέπομεν εἰς τὸν πίνακα, καὶ ἀκολουθοῦντες τὴν κατακόρυφον στήλην, ἐν ᾗ ὑπάρχει τὸ ὑπόλοιπον 12, εὑρίσκομεν κατὰ σειρὰν πρὸς τὰ κάτω τὸ ὄνομα τῆς πρώτης ἡμέρας ἑκάστου μηνὸς τοῦ ἔτους 1940, οὕτω:

		κυρ.	κυρ.	κυρ.	κυρ.	κυρ.
1	Ἰανουαρ. δευτ.	7	14	21	28	
1	Φεβρουαρ. πεμ.	4	11	18	25	
1	Μαρτίου. παρ.	3	10	17	24	31
1	Ἀπριλίου δευτ.	7	14	21	28 Πάσχα	
1	Μαΐου τετ.	5	12	19	26	
1	Ἰουνίου σάβ.	2	9	16	23	30
1	Ἰουλίου δευτ.	7	14	21	28	
1	Αὐγούστ. πέμ.	4	11	18	26	
1	Σεπτεμ. κυρ.	1	8	15	22	29
1	Ὀκτωβρ. τρίτ.	6	13	20	27	
1	Νοεμβρ. παρ.	3	10	17	24	
1	Δεκεμβρ. κυρ.	1	8	15	22	29

Ἐπειδὴ τὸ ἔτος 1940 ἐστὶ δίσεκτον, τὸ ὄνομα τῆς 1 Ἰανουαρίου καὶ τῆς 1 Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους τούτου ἐλάβομεν ἐκ τῶν δύο τελευταίων ὁριζοντίων σειρῶν πρὸς τὰ κάτω.

Ἔχοντες δ' οὕτω τὸ ὄνομα τῆς πρώτης ἡμέρας καὶ τὰς ἡμερομηνίας τῶν κυριακῶν ἑκάστου μηνός, εὐκόλως σχηματίζομεν τὸν σκελετὸν τοῦ πασχαλίου πίνακος τοῦ δεδομένου ἔτους, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῆς πρώτης κυριακῆς τοῦ Ἰανουαρίου καὶ τελευτῶντες εἰς τὴν τελευταίαν κυριακὴν τοῦ Δεκεμβρίου καὶ τιθέντες τὰ ἀνήκοντα εἰς ἑκάστην κυριακὴν εὐαγγέλιον, ἀπόστολον, ἦχον καὶ ἑωθινόν.

(συνεχίζεται)

† Ο ΛΕΥΚΗΣ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ (330 — 379)

Χαρακτηριστικὰ τοῦ σπουδαίου ἀνδρὸς θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου τὰ ἑξῆς τέσσαρα: Γνῶναι τὰ δέοντα, ἑρμηνεῦσαι ταῦτα, φιλόπολιν εἶναι καὶ χρημάτων κρείττονα (Β΄60). Κατὰ ταῦτα δικαίως ὠνομάσθη Μέγας ὁ Βασίλειος ἤδη ὑπὸ τῶν συγχρόνων του. Ἦτο **χρημάτων κρείττων** καὶ ἐφρόνει περὶ τοῦ πλούτου ὅ,τι καὶ ὁ εἰπών « *Πλούτῳ τε ἔργου μᾶλλον καιρῷ ἢ λόγου κόμπῳ χρώμεθα.* » Ὡς χριστιανὸς φιλοσοφῶν ἐθεώρει τὴν ὕλην ὑπηρέτην τοῦ πνεύματος καί, οὐχὶ πρὸς μίμησιν τῆς ἀκτημοσύνης τῶν κυνικῶν ἀλλὰ κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἁγίων φιλοσόφων τῆς ἐρήμου, πρὶν ἐγκατασταθῇ πλησίον τῆς Νεοκαισαρείας παρὰ τὸν Ἶριν — ἐντὸς ρωμαντικοῦ τοπείου ἁμιλλωμένου πρὸς τὴν νῆσον τῆς Καλυψοῦς ὅπως ἔγραφεν εἰς τὸν Γρηγόριον — ἐμοίρασε τὰ ὑπάρχοντα εἰς τοὺς πτωχούς. Ἦτο **φιλόπολις**· ἠγάπα τὴν γενέθλιον πόλιν Καισάρειαν καὶ διὰ νὰ τὴν ὑπηρετήσῃ δύο φορὰς ἐγκατέλειψε τὸ γραφικὸν ἐρημητήριόν του· ἠγάπα μέχρι αὐτοθυσίας τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὴν ὀρθὴν πίστιν, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἔζησεν ἀγωνιζόμενος καὶ παραμελῶν κάθε ἄλλην φροντίδα, μὴ ἐξαιρουμένης οὔτε τῆς περιποιήσεως τῆς ὑγείας του, πρᾶγμα ποὺ μέχρι σήμερον λυπεῖ τοὺς θαυμαστὰς τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνδρὸς τῶν γραμμάτων καὶ τῆς πίστεως. Ἦτο εἴπερ τις καὶ ἄλλος ἱκανὸς **ἑρμηνεῦσαι τὰ δέοντα** ὁ δὲ λόγος του παρομοιάζεται ὑπὸ τοῦ Ναζιανζηνοῦ πρὸς σάλπιγγα, πρὸς φωνὴν Θεοῦ, πρὸς σεισμὸν τῆς οἰκουμένης· μὲ ἄλλους λόγους ὅταν ὡμίλει ἤστραπτε καὶ ἐβρόντα ὅπως ὁ Περικλῆς, εἰς τὸ στόμα τοῦ ὁποίου ὁ ἱστορικὸς ἔθεσε τὴν ἀνάλυσιν τῆς ἐννοίας τοῦ μεγάλου ἀνδρός, οὗ πρῶτον χαρακτηριστικόν ἐστι τὸ ***Γνῶναι τὰ δέοντα.***

Γνωρίζομεν ὅλοι ὅτι « δεῖ γράμματα μαθεῖν καὶ μαθόντα νοῦν ἔχειν » ἀναγνωρίζομεν ἄρα ὅτι ἡ γραμματικὴ μόρφωσις τοῦ νοῦ δὲν εἶναι τὸ πᾶν. Ἰδοὺ ὁ Βασίλειος, ἰδοὺ ὁ Ἰουλιανός. Ὁ εὐφυὴς Βασίλειος ἐμαθήτευσεν εἰς τὸν ρητοροδιδάσκαλον πατέρα του, εἰς τὴν « μητρόπολιν τῆς Καππαδοκίας καὶ τῶν γραμμάτων » Καισάρειαν, εἰς τὸν Λιβάνιον, εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν μοναστηρίων καὶ εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Ὠριγένους, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε καὶ ἄλλην τινὰ πνευματικὴν συγγένειαν, διότι τὸν ἀνέθρεψεν ἡ μάμμη του Μακρίνα, ἡ μαθήτρια τοῦ Νεοκαισαρείας Γρηγορίου, μαθητοῦ τοῦ Ὠριγένους. Ἡ ἀγαθὴ φύσις τοῦ παιδίου καὶ ἡ εὐσεβὴς μάμμη βοηθουμένη ὑπὸ τῆς ἐναρέτου μητρὸς Εὐμελείας ἀπειργάσθησαν κυρίως τὸ μεγαλεῖον τοῦ Βασιλείου. Ὀρθῶς δέ ποτε

ώμίλει, βλέπων ἀνάπτυξιν νοῦ χωρὶς σύνεσιν καὶ ἦθος: « *Τῶν δυνάμεων ἑκάστη παρὰ τὸν τρόπον τῆς χρήσεως, ἢ κακὸν ἢ ἀγαθὸν τῷ κεκτημένῳ γίνεται . . . καὶ τὸ λογιστικὸν ὁ μὲν καλῶς μεταχειριζόμενος φρόνιμός ἐστι καὶ συνετός, ὁ δ' ἐπὶ βλάβῃ τῶν πλησίον* ***ἠκονημένος τὸν νοῦν,*** *κακεντρεχής ἐστι καὶ κακοῦργος !* » (Κατὰ ὀργιζ.) « *Σοφὴν δὲ μισῶ* » ἐδίδασκεν ὁ ἀπὸ σκηνῆς φιλόσοφος « *τὸ γὰρ πανοῦργον μᾶλλον ἐντίκτει Κύπρις ἐν ταῖς σοφαῖσιν* » (Ἱππόλ. 642) καὶ εἰς τὴν « Μήδειαν » ***οἶδα μὲν*** *ἃ δρασείω κακά,* ***θυμὸς μέντοι*** *ἐμὸς κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων* » ἔλεγεν ἀπαντῶν πρὸς τὸν Σωκράτη θεωροῦντα αἰτίαν τοῦ κακοῦ μόνον τὴν ἄγνοιαν. Ἡ μάθησις καὶ τὰ γράμματα δὲν δημιουργοῦν τὸν συνετόν[1]) εὐθὺν καὶ δραστήριον χαρακτῆρα. Ὡς πρὸς τὴν δραστηριότητα προπάντων, ἀληθεύει ἡ θουκυδίδειος παρατήρησις « *ἀμαθίη θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει.* » Ἡ ἐξαιρετικὴ ἀνάπτυξις τοῦ λογιστικοῦ γίνεται οὐχὶ σπανίως εἰς βάρος τοῦ βουλητικοῦ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ προστιθεμένης παιδείας ἀφαιρεῖται τόλμη, ἡ ὁποία συνήθως ὑπάρχει εἰς ψυχὰς ἀπαιδεύτους καὶ ἀκατεργάστους. Διὰ τὴν μεγαλουργίαν χρειάζεται σχετικὴ μόρφωσις, ἀπόλυτος σύνεσις καὶ λελογισμένη τόλμη. Ὁ τολμῶν ἀσυνέτως ἀποτυγχάνει ὅσον καὶ ὁ συνετῶς ἄτολμος. Ὁ τολμῶν συνετῶς ἐπιτυγχάνει καὶ μεγαλουργεῖ. Ὁ Μ. Βασίλειος εἶχε καὶ μόρφωσιν καὶ τόλμην καὶ σύνεσιν, ἐνῷ ὁ Ἰουλιανὸς εἶχε τὰ δύο πρῶτα καὶ ἐχώλαινεν εἰς τὸ τρίτον.

Ὁ Ἰουλιανός, ἀνεψιός τοῦ Μ. Κωνσταντίνου καὶ διάδοχος τοῦ υἱοῦ του Κωνσταντίου « *εἶχε πολλὰ τῶν προτερημάτων, δι' ὧν οἱ ἄνθρωποι εὐδοκιμοῦσι συνήθως, ἐνίοτε δὲ καὶ μεγαλουργοῦσιν· εὐφυΐαν, παιδείαν, χρηστότητα, ἀνδρείαν, τύχην. Ἑνὸς μόνον ἐστερεῖτο, τῆς ζύμης ἐκείνης ἧς ἄνευ ὁ ἄριστος τῶν σίτων δὲν παράγει ἀγαθὸν ἄρτον· τῆς ζύμης ἣν κέκτηνται πολλάκις οἱ κοινότεροι τῶν ἀνθρώπων, ἣν δὲν ἔχουσιν ἐνίοτε*

---

[1]) Ἄξιος προσοχῆς ὁ ἑξῆς διάλογος εἰς τὰς Femmes savantes τοῦ Μολιέρ, στίχ. 1293 — 1305.

T— J'ai cru jusqu' ici que c' était l'ignorance
qui faisait les grands sots, et non pas la science.
C— Vous avez cru fort mal, et Je vous suis garant
qu'un sot savant est sot plus qu'un sot ignorant !
T — Le sentiment commun est contre vos maximes
puisque ignorant et sot sont termes synonymes.
C— Si vous le voulez prendre aux usages du mot
l'alliance est plus grande entre pedant et sot.
T— La sottise dans l'un se fait voir toute pure.
C— Et l'étude dans l'autre ajoute à la nature !
T— Le savoir garde en soi son mérite eminent.
C— Le savoir dans un fat devient impertinent !

παραδόξως οἱ εὐφυέστεροι καὶ ἣν ὀνομάζομεν ὀρθὸν νοῦν.» (Ἱστορ. Κ. Παπαρρηγ.) Ἐσπατάλησε θησαυροὺς δραστηριότητος διὰ νὰ ἀνορθώσῃ τὸ ἀρχαιοελληνικὸν εἰδωλολατρικὸν θρήσκευμα, ἐπειδὴ ὀρθὰ μὴ κρίνων ἐνόμισεν ὅτι διὰ νὰ ἀναβλαστήσῃ ὁ κλασικὸς πολιτισμὸς καὶ νὰ γεννηθοῦν μεγάλοι συγγραφεῖς, πρέπει νὰ ἀναδημιουργηθῇ ὁλόκληρον τὸ περιβάλλον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔζησαν οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς. Δὲν ἔκρινεν ὅτι τοιαῦται νεκραναστάσεις ἀποκλείονται καὶ ὅτι δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸν Δον μ. Χ. αἰῶνα τιμωρίαν ἀντιγραφῆς τοῦ Δου π. Χ. αἰῶνος, ὅπως ὁ διδάσκαλος εἰς τὸν μαθητήν. «*Ὡς παράφρων ἐραστὴς ἱστάμενος ἐνώπιον τοῦ πτώματος ἐρωμένης περιποθήτου ἐφαντάζετο ὁ ταλαίπωρος ὅτι δύναται διὰ τῶν ἀσπασμῶν αὐτοῦ καὶ τῶν περιπτύξεων νὰ ἐμφυσήσῃ ζωὴν εἰς σῶμα σῶζον μὲν ἔτι καλλονὴν ἀπαράμιλλον, ἀλλ᾽ ἄψυχον κατακείμενον.*» (ἔ. ἀ.) Ἐστερεῖτο τοῦ Γνῶναι τὰ δέοντα, ἐπηρεάζετο ὡς βασιλεὺς ἀπὸ συναισθήματα ἐκδικήσεων κοινοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐξεστηκὼς φρενῶν ἐνομοθέτει ἐναντίον τῆς ὑπὸ χριστιανῶν μελέτης τῶν ἀρχαίων, ἀντιφάσκων πρὸς ἑαυτὸν ὁ «***φιλόλογος***» (Γρηγ. Στηλιτευτ. Α΄) βασιλεὺς Ἰουλιανὸς ἐθέσπιζε νόμον ἐναντίον τῶν Λόγων. Τὸ ἀξίωμα, ἡ μόρφωσις καὶ αἱ σχέσεις τῶν ρητόρων καὶ σοφιστῶν δὲν ἀπέβησαν εἰς ἀγαθόν, ὅπως εἰς τὸν Βασίλειον τὸν ὁποῖον ἐξετίμα μέχρι θαυμασμοῦ καὶ εὑρίσκετο εἰς ἀλληλογραφίαν ὁ κορυφαῖος τῶν ἐθνικῶν σοφῶν τῆς ἐποχῆς του Λιβάνιος. Οὔτε τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα ἠλλοίωσε τὸν χαρακτῆρα του οὔτε ἡ μόρφωσις ἀπέβη εἰς κακόν, διότι «ἔφαγε τὸ ξύλον τῆς γνώσεως χωρὶς νὰ βλαβῇ!» (Γρηγ. Ἐπιτάφ. εἰς Μ. Β.)

Ἀκριβῶς διὰ νὰ καρπωθοῦν οἱ νέοι μόνον ὠφελείας ἀπὸ τὴν σπουδὴν τῶν ἀρχαίων ἐγράφη ἡ «Παραίνεσις πρὸς τοὺς νέους πῶς ἂν ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ὠφελοῖντο Λόγων.» Τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ Μ. Βασιλείου καθορίζον κυρίως τὴν σχέσιν χριστιανισμοῦ καὶ κλασικῆς φιλολογίας εἶναι ἄξιον μεγάλης ἐκτιμήσεως. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἀναγεννήσεως ἐξεδόθη λατινιστὶ τὸ 1459 καὶ ἐντὸς 40 ἐτῶν ἐπανεξεδόθη εἴκοσι φοράς. Ἐγράφη διὰ τοὺς σπουδάζοντας ἀνεψιούς του ἀλλ᾽ εἶναι γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπως ἡ πρὸς Δημόνικον παραίνεσις τοῦ Ἰσοκράτους. Ἂς ρίψωμεν βλέμμα προσοχῆς, διότι εἶναι ***ἔργον εἰδικοῦ*** προϊὸν καλάμου τὸν ὁποῖον ἐκίνησε βαθεῖα γνῶσις καὶ ὀρθὴ ἐκτίμησις τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, πατρικὴ δὲ ἐπίσης στοργὴ πρὸς τοὺς φιλομαθεῖς νέους. Ἂς τὸ μελετήσωμεν, ἂς τὸ μελετῶμεν. Ἐὰν ἐπιτραπῇ νὰ ἀλλάξωμεν τίτλον θὰ τὸ ἐπιγράψωμεν ***Μαθήματα ἐκ τοῦ ἀρχαίου κόσμου.*** Ἀνοίγει δὲ τὴν ὄρεξιν εἰς τὴν μελέτην τῶν κλασικῶν συγγραφέων καὶ κανεὶς ἐκ τῶν φιλομαθῶν ἂς μὴ ἀρκεσθῇ παρακαλῶ εἰς τὰς ἑπομένας γραμμάς, αἱ ὁποῖαι χαράσσονται ἀσυνδέτως διὰ νὰ μὴ ἐμφανισθοῦν ὡς ἀτελὴς περίληψις, ὡς κακο-

ποίησις ἀναγλύφου. Ὁ κάπως ἐξησκημένος εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν δύναται ἀνέτως νὰ τὸ ἀναγνώσῃ ἐντὸς ἡμισείας ὥρας. Μεγάλα πράγματα εἰς ἐλάχιστον χρόνον! Ἐντὸς δεκαπέντε σελίδων ἐνδιαφέρουσα ἐπιθεώρησις τοῦ ἀρχαίου κόσμου.

— Ὁ παρὼν βίος ἔχει ὡς στόχον τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ψυχῆς, ταύτης δὲ ἡ ἐπιμέλεια νομιζέσθω ὡς μέγιστος ἀγών. Τὴν ψυχὴν ἐκπαιδεύουν τὰ ἱερὰ γράμματα καὶ προπαιδεύουν ποιηταί, ῥήτορες, λογοποιοὶ καὶ πᾶσα ἀνθρωπίνη σοφία μὴ διαφωνοῦσα ριζικῶς πρὸς ἐκεῖνα. Σκιαὶ καὶ κατοπτρισμοὶ τῆς ἀληθείας προγυμνάζουν τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς, ὅπως τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ σώματος ἐθίζομεν εἰς τὸ ἀτενίσαι τὸν Ἥλιον, ἀφοῦ τὸν γυμνάσωμεν εἰς τὸ νὰ βλέπῃ τὸν ἀντικατοπτρισμόν του ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων. Ἡ ἀνθρωπίνη σοφία προγυμνάζει καὶ στερεώνει τὴν ἄλλην, ὅπως ἡ πρώτη βαφὴ τὴν δευτέραν, διότι οἱ βαφεῖς «*παρασκευάσαντες πρότερον θεραπείαις τισίν, ὅ,τι ποτ' ἂν ᾖ τὸ δεξόμενον τὴν βαφήν, οὕτω τὸ ἄνθος ἐπάγουσι.*»

— Ὁ Ὀδυσσεὺς ἔκλεισε τὰ ὦτα διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸν ὄλεθρον τῶν Σειρήνων, καὶ ὁ μελετῶν τοὺς ποιητὰς πρέπει να κλείῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅταν βλέπῃ νὰ ὁμιλοῦν περὶ μοιχείας καὶ ἐρώτων μοχθηρῶν ἀνδρῶν τε καὶ θεῶν. Τὴν ἰδίαν στάσιν ἐπίσης νὰ τηροῦμεν ἀπέναντι συγγραφέων οἱ ὁποῖοι ἔγραψαν ὄχι διὰ νὰ διδάξουν ἀλλ' ἁπλῶς διὰ νὰ τέρψουν, ἀπέναντι ῥητόρων, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται μόνον εἰς τὴν τέχνην τοῦ κομψῶς ψεύδεσθαι. Ὅπως αἱ μέλισσαι ἐπισκέπτονται μᾶλλον τὰ διὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ μέλιτος χρήσιμα ἄνθη — καὶ κατὰ τοῦτο μᾶς ὑπερέχουν διότι ἡμεῖς ἐκ τῶν ἀνθέων ἐκτὸς τῆς εὐωδίας καὶ τοῦ χρώματος τίποτε ἄλλο δὲν ἀπολαμβάνομεν — τοιουτοτρόπως μᾶλλον τοὺς χρήσιμους Λόγους πρέπει νὰ μελετῶμεν, δρέποντες τα ῥόδα καὶ ἀποφεύγοντες τὰς ἀκάνθας.

— Οἱ φιλοσοφήσαντες ἀρχαῖοι ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς εἶναι χρήσιμοι. Ὁ Ἡσίοδος, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ μᾶς προτρέψῃ εἰς τὴν ἀνωφερῆ ὁδὸν τῆς ἀρετῆς ἔγραψεν ἔπη, ὁ Ὅμηρος, τοῦ ὁποίου πᾶσα ἡ ποίησις «*ἀρετῆς ἐστιν ἔπαινος καὶ πάντα αὐτοῦ πρὸς τοῦτο φέρει, ὅ,τι μὴ πάρεργον.*» Ο Σόλων ὁμιλεῖ θαυμάσια περὶ πλούτου καὶ ἀρετῆς, ὁ Θέογνις ἐπίσης. Ὁμοίως Πρόδικος ὁ Κεῖος καλῶς ἐφιλοσόφησε καὶ εἰς ἀγαθὸν ἀποβλέπων διηγεῖται τὸν μῦθον τοῦ Ἡρακλέους τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Κακίας.

(συνεχίζεται)

† Ο ΕΛΑΙΑΣ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης.

Προστᾶσα τῆς ἐν ἀρχῇ τοῦ μηνὸς τελεσθείσης ἐπὶ τῇ καθοσιώσει τῶν ἐφετεινῶν ἀποφοίτων τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς λειτουργίας ἡ Α. Θ. Παναγιότης παρέμεινε καθ' ὅλον τὸν μῆνα ἐφησυχάζουσα ἐπὶ τῇ θερινῇ περιόδῳ ἐν τοῖς ἰδιαιτέροις Πατριαρχικοῖς διαμερίσμασι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὁ Ἐξοχώτατος Πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας παρὰ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι.

Τῇ 31ῃ τοῦ μ. τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτην Παναγιότητα ἐν τοῖς ἐν Χάλκῃ Πατριαρχικοῖς Διαμερίσμασιν ἐπεσκέφθη ὁ ἐξοχ. Πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας κ. Ρενὲ Μασιγὺ μετὰ τῆς εὐγενεστάτης κυρίας Μασιγύ, ἐν συνοδείᾳ τοῦ ἐντιμ. κ. Ραϋμόνδου Πόνς, Προξένου, Γραμματέως τῆς Πρεσβείας. Ὁ κ. Πρεσβευτὴς ἅμα τῇ ἐξ Ἀγκύρας ἐλεύσει αὐτοῦ ἐνταῦθα ἐθεώρησε καθῆκον αὐτοῦ, στοιχῶν, ὡς εἶπε, τῷ παραδείγματι τῶν προκατόχων αὐτοῦ, νὰ προσέλθῃ καὶ ὑποβάλῃ τὰ σεβάσματα αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ζητήσῃ τὰς εὐχὰς Αὐτοῦ. Παρὰ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι παρευρίσκοντο κατὰ τὴν ὑποδοχὴν οἱ σεβ. Μητροπολῖται Προύσης κ. Πολύκαρπος, Ἡλιουπόλεως κ. Γεννάδιος, Λαοδικείας κ. Δωρόθεος καὶ ὁ Σχολάρχης τῆς Ἱ. Θ. Σχολῆς σεβ. Μητροπολίτης Φιλαδελφείας κ. Αἰμιλιανός.

Τῷ κ. Πρεσβευτῇ ἐγένετο ἡ προσήκουσα, κατὰ τὴν τάξιν, ὑποδοχὴ ὑπὸ τῶν ἐπὶ τούτῳ τεταγμένων κληρικῶν τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς.

Τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐπιφυλαχθείσης ἵνα ἐπισκεφθῇ αὐτοπροσώπως τὴν Α. Ἐξοχότητα ἅμα τῇ ἐκ Χάλκης καθόδῳ Αὐτῆς, ἐπεσκέφθη τὸν κ. Πρεσβευτὴν ἀπὸ μέρους Αὐτῆς ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας καὶ ἀντεχαιρέτισεν ὁ πανοσιολ. Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Ἀδαμάντιος μετὰ τοῦ Ἄρχοντος Μ. Διερμηνέως κ. Σπ. Κωνσταντινίδου.

Πατριαρχικὸς Ναός.

— Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ μνήμῃ τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος καὶ πανευφήμου Εὐφημίας (11 τοῦ μ.), ἧς τὸ ἱερὸν λείψανον εὕρηται ἀποτεθησαυρισμένον ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ, ἐν αὐτῷ ἀφ' ἑσπέρας μὲν ἐχοροστάτησεν ὁ σεβ. Μητροπολίτης Λαοδικείας κ. Δωρόθεος, αὐθημερὸν δὲ ἐλειτούργησαν οἱ σεβ. Μητροπολῖται Πριγκηπονήσων κ. Θωμᾶς, Θεοδωρουπόλεως κ. Λεόντιος καὶ Λαοδικείας κ. Δωρόθεος. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ πανοσιολ. Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διάκονος κ. Μελίτων. Τῇ δὲ ἑπομένῃ Κυριακῇ (16 τοῦ μ.) ἐλειτούργησεν ἐν τῷ π. Πατριαρχικῷ Ναῷ ὁ σεβ. Μητροπολίτης Φιλαδελφείας κ. Αἰμιλιανός.

— Κατὰ τὰς λοιπὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς τοῦ μηνὸς ἐχοροστάτησεν ἐν αὐτῷ, κατὰ τὴν τάξιν, ὁ πανοσιολ. Μ. Πρωτοσύγκελλος.

Ὀνομαστήρια.

— Τοῖς ἑορτάσασι τὴν ἑορτὴν τοῦ ὀνόματος αὐτῶν σεβασμιωτάτοις Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου κ. Ἀθηναγόρᾳ, καὶ Μητροπολίταις

πρώην Παραμυθίας κ. Ἀθηναγόρᾳ (24 τοῦ μ.) καὶ Ἐλασσῶνος κ. Καλλινίκῳ (29 τοῦ μ.) ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνεχάρη καὶ ηὐχήθη διὰ σεπτῶν Αὐτῆς γραμμάτων.

— Τῷ ὁμοίως ἑορτάσαντι τὰ ὀνομαστήρια αὐτοῦ θεοφιλ. Ἐπισκόπῳ Λεύκης κ. Παγκρατίῳ (9 τοῦ μ.) τὰ συγχαρητήρια καὶ αἱ εὐχαὶ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος διεβιβάσθησαν διὰ τοῦ πανοσιολ. Δευτερεύοντος τῶν Πατριαρχικῶν Διακόνων κ. Μελετίου.

Πατριαρχικὰ συγχαρητήρια.

— Ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἑορτῇ τῆς Γαλλίας (14 τοῦ μ.), ὡς καὶ ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἑορτῇ τοῦ Βελγίου (20 τοῦ μ.), ἡ Α. Θ. Παναγιότης τὰς συγχαρητηρίους εὐχὰς Αὐτῆς διεβίβασε διὰ τοῦ πανοσιολ. Μ. Πρωτοσυγκέλλου κ. Ἀδαμαντίου, ἐπὶ τούτῳ ἐπισκεφθέντος μετὰ τοῦ Ἄρχοντος Μ. Διερμηνέως κ. Σπ. Κωνσταντινίδου τὴν ἐνταῦθα Γαλλικὴν Πρεσβείαν καὶ τὸ Βελγικὸν Προξενεῖον.

— Τοῦ ἐνταῦθα Γενικοῦ Προξένου τῆς Ρουμανίας ἐντιμ. κ. Ν. Λουκασίεβιτς προαχθέντος εἰς τὸν βαθμὸν Πρεσβευτοῦ, διατηροῦντος δὲ καὶ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ταύτην τὴν ἐνταῦθα θέσιν αὐτοῦ, ἡ Α. Θ. Παναγιότης διὰ σεπτοῦ Αὐτῆς γράμματος συνεχάρη καὶ ηὐχήθη τῇ Α. Ἐντιμότητι.

Π. Κ. Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπή.

— Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 31ης τῆς Π. Κ. Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἐγένετο μνεία καὶ ἀνεπέμφθησαν εὐχαὶ ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου Ἐπισκόπου Χαριουπόλεως Γενναδίου, χρηματίσαντος ἀπὸ ἐτῶν μέχρι τῆς τελευτῆς αὐτοῦ μέλους τῆς Ἐπιτροπῆς.

— Ἐξ ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐξητάσθησαν δι' ἐπὶ τούτῳ ἀποσταλέντων μελῶν αὐτῆς ἐπὶ τόπου ζητήματά τινα ἀφορῶντα τὸ προσωπικὸν τῶν ἱ. Ναῶν ἁγίου Νικολάου Τζιβαλίου καὶ Παναγίας Ἓξ Μαρμάρων.

— Ἐνεκρίθη ἡ ἐν τῷ Μητρῴῳ τοῦ Κλήρου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐγγραφὴ τοῦ ἱεροδιακόνου κ. Ἰωακεὶμ Λουκᾶ, ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἄχρι τοῦδε ἐν Μακροχωρίῳ τῆς ἱ. Μητροπόλεως Δέρκων ὑπηρετοῦντος ὡς διακόνου καὶ ἱεροκήρυκος, καὶ ὁ διορισμὸς ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα ἐν τῷ ἱ. Ναῷ ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Ὑψωμαθείων.

Ἀφίξεις — Ἀναχωρήσεις.

— Τῇ 29ῃ τοῦ μηνὸς ἀφίκετο, ἐπανακάμπτων ἐκ τοῦ εἰς Ρουμανίαν καὶ Ἑλλάδα ταξιδίου αὐτοῦ, ὁ σεβ. Μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως καὶ Θείρων κ. Γεννάδιος.

— Τῇ 26ῃ τοῦ μ. ἀνεχώρησεν ἐπιστρέφων εἰς τὴν Ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ σεβ. Μητροπολίτης Ἴμβρου καὶ Τενέδου κ. Ἰάκωβος.

Ταῖς Αὐτῶν Σεβασμιότησιν ηὐχήθη τὰ εἰκότα ἀπὸ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ πανοσιολ. Δευτερεύων κ. Μελέτιος, ἀναπληρῶν τὸν πανοσιολ. Μ. Ἀρχιδιάκονον, κωλυόμενον.

— Τῇ 15ῃ τοῦ μηνὸς ἀφίκετο ὁ Ἡγούμενος τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἱερᾶς Πατρ. καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τῶν Βλατάδων κ. Ἰωακεὶμ Ἰβηρίτης ὁμοῦ μετὰ τοῦ παρ' αὐτῷ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτου κ. Παγκρατίου, ἰατροῦ, τοῦ τελευταίου ἀναχωρήσαντος εἰς τὰ ἴδια τῇ 30ῇ τοῦ μηνός.

— Τῇ 7ῃ τοῦ μ. ἀνεχώρησεν, ἐπιστρέφων εἰς Ἀμερικήν, ὁ ἐκ τῶν κληρικῶν τῆς ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης κ. Βασίλειος Λόκης.

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνοδικαὶ Συνεδρίαι.

Καὶ τῶν κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἀδείᾳ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος γενομένων συνεδριῶν τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου προήδρευσεν ὁ Α' τῇ τάξει σεβ. Μητροπολίτης Χαλκηδόνος κ. Μάξιμος.

Ἀρχιεπισκοπὴ Πράγας.

Τῇ 21ῃ τοῦ μ. ἀφίκετο ἐνταῦθα δι' ὑποθέσεις τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Πράγας ὁ σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Πράγας κ. Σαββάτιος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀρχιγραμματέως αὐτοῦ αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβυτέρου κ. Ἰωσὴφ Ρύμπακ. Ἡ Α. Σεβασμιότης ὑπέβαλε τῇ Ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ σχετικὴν ἔκθεσιν, φιλοξενηθεῖσα δὲ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα ἀνεχώρησε τῇ 28ῃ τοῦ μ. κατευθυνομένη εἰς Θεσσαλονίκην καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἅγιον Ὄρος.

Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου.

Κατόπιν αἰτήσεως ἀπεστάλησαν τῷ σεβ. Ἀρχιεπισκόπῳ Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς κ. Ἀθηναγόρᾳ ἅγια λείψανα διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς αὐτοῦ.

Ἱερὰ Μητρόπολις Ρόδου.

Ὑπ' ὄψιν ληφθεισῶν τῶν ἰδιαιτέρων συνθηκῶν ὑφ' ἃς εὕρηται ἡ ἐν Δωδεκανήσῳ Ἐκκλησία καὶ τῆς ὑπαρχούσης ἀπολύτου ἐν αὐτῇ ἀνάγκης καταρτίσεως νέων ἐκκλησιαστικῶς μεμορφωμένων στελεχῶν ἐνεκρίθη, κατ' ἐξαίρεσιν, ἡ πρόσληψις εἰς τὴν Ἱερὰν Θεολογικὴν ἐν Χάλκῃ Σχολὴν τεσσάρων μαθητῶν ἐκ Ρόδου.

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἴμβρου καὶ Τενέδου.

Ἐπὶ τῇ βάσει αἰτήσεως τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Ἴμβρου καὶ Τενέδου κ. Ἰακώβου ἐνεκρίθη ἡ εἰς διάκονον χειροτονία τοῦ ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς ἐν Χάλκῃ Σχολῆς καὶ ἐν τῇ ἱ. Μητροπόλει γραμματεύοντος κ. Δημητρίου Φράγκου.

Ἱερὰ Μητρόπολις Βελλᾶς καὶ Κονίτσης.

Ἀνηνέχθη πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ὁ σεβ. Μητροπολίτης Βελλᾶς καὶ Κονίτσης κ. Ἰωάννης ἐκκαλῶν ἐνώπιον αὐτῆς τὴν ληφθεῖσαν περὶ ἐκπτώσεως ἀπὸ τοῦ θρόνου αὐτοῦ ἀπόφασιν τοῦ τε Πρωτοβαθμίου καὶ τοῦ Δευτεροβαθμίου δι' Ἀρχιερεῖς Συνοδικοῦ Δικαστηρίου.

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ Α. Σεβασμιότης, μὴ ἀρκεσθεῖσα εἰς τὴν πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον κανονικὴν ἔκκλησιν, προσέφυγε ταὐτοχρόνως καὶ εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας τῆς Ἑλλάδος, ἀπέρριψε τὴν ὑποβληθεῖσαν ἔκκλησιν.

Μητροπολίτης Πολυανῆς.

Ἐπὶ τῇ ἐξ Ἑλλάδος εἰς Ἀμερικὴν ἀναχωρήσει αὐτοῦ ὁ σεβ. Μητροπολίτης Πολυανῆς κ. Κύριλλος ἐξητήσατο τηλεγραφικῶς τὴν εὐλογίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀποστολὴ Ἁγίου Μύρου.

Συνεπείᾳ σχετικῆς παρακλήσεως ἀπεστάλη ποσότης ἐκ τοῦ κατὰ τὸ παρελθὸν ἅγιον Πάσχα παρασκευασθέντος Ἁγίου Μύρου ταῖς Ἁγιωτάταις Ἐκκλησίαις Ἀλεξανδρείας καὶ Πολωνίας.

Παρεσχέθη ἄδεια πρὸς μελέτην τῶν κωδίκων τοῦ Ἀρχειοφυλακίου τῶν Πατριαρχείων τῷ ἐλλογ. κ. Ἰβὰν Σνιέγκαρωφ, καθηγητῇ ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Σόφιας.

Ἅγιον Ὄρος.

Παρεσχέθη ἄδεια πρὸς μετάβασιν εἰς Ἅγιον Ὄρος καὶ ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ Ἱερῶν Μονῶν: τῷ σεβ. Ἀρχιεπισκόπῳ Πράγας κ. Σαββατίῳ συνοδευομένῳ ὑπὸ τοῦ ἀρχιγραμματέως αὐτοῦ αἰδεσιμ. Πρωτοπρεσβυτέρου κ. Ἰωσὴφ Ρύμπακ, τῷ αἰδεσιμ. ἱερεῖ κ. Δημητρίῳ Λερίντου, ἐφημερίῳ τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ Ρουμανικῆς Παροικίας, καὶ τῷ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Δημητρίῳ Μπάλφουρ, ἐφημερίῳ τοῦ ἐν Ἀθήναις θεραπευτηρίου «Εὐαγγελισμός».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Διεκπεραιώσας τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἐκκλ/ικὴν ἐντολὴν (ὅρα σελ. 160) ἐπανέκαμψεν ἐνταῦθα ὁ σεβ. Μ/ίτης Σάρδεων καὶ Πισιδίας κ. Γερμανὸς τῇ 8 λήγοντος μηνός, προϋπαντηθεὶς ἀπὸ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὑπὸ τοῦ πανοσ. Δευτερεύοντος κ. Μελετίου. Σημειωτέον ὅτι ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας κατέλεξε παμψηφεὶ μετὰ τῶν λοιπῶν ἐκλεξίμων διὰ τὸν πατρ. θρόνον τὴν Α. Σεβασμιότητα, ἥτις ηὐχαρίστησε μὲν θερμῶς, παρεκάλεσεν ὅμως ὅπως ἡ προσγενομένη αὐτῷ τιμὴ σημειωθῇ μόνον ἐν τοῖς συνοδικοῖς πρακτικοῖς ἄνευ ἀναγραφῆς τοῦ ὀνόματος αὐτῆς ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ὑποψηφίων. Ὡσαύτως ἡ αὐτὴ ἱ. Σύνοδος κατέλεξε τὴν Α. Σεβ. μετὰ τῶν λοιπῶν σεβ. Μητροπολιτῶν τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Θρόνου ὡς μελῶν τῆς Ἐκλογικῆς Συνελεύσεως πρὸς καταρτισμὸν τοῦ τριπροσώπου ψηφοδελτίου τῶν ὑποψηφίων ἐπεκτείνασα οὕτω τὸ ἀρχικῶς διὰ τὴν Α. Σεβ. παραχωρηθὲν δικαίωμα. Ἡ Α. Σεβ. ὑπέβαλε καὶ προφορικῶς τῇ Α. Θ. Παναγιότητι καὶ τῇ Ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ τὰ καθέκαστα.

† ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΧΑΡΙΟΥΠΟΛΕΩΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ
(*Ζησιάδης*)

Τῇ 25ῃ τοῦ μ. ἀπεβίωσεν ἐν τοῖς Νοσοκομείοις Βαλουκλῆ ἐξ ἡμιπληγίας ὁ Ἐπίσκοπος Χαριουπόλεως Γεννάδιος, Ἀρχειοφύλαξ τῶν Πατριαρχείων.

Τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας, γενομένης τῇ ἑπομένῃ ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ, προέστησαν οἱ σεβ. Μητροπολῖται Πριγκηπονήσων κ. Θωμᾶς, Χριστουπόλεως κ. Μελέτιος καὶ Λαοδικείας κ. Δωρόθεος. Τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἀντεπροσώπευσε κατ' αὐτὴν ὁ πανοσιολ. Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου διάκονος κ. Μελίτων. Παρέστησαν οἱ σεβ. Μητροπολῖται Προύσης κ. Πολύκαρπος καὶ Θεοδωρουπόλεως κ. Λεόντιος, ὁ ἐνταῦθα παρεπιδημῶν σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Πράγας κ. Σαββάτιος, οἱ θεοφιλ. Ἐπίσκοποι, ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος, ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ οἱ λοιποὶ κληρικοὶ ὡς καὶ οἱ λαϊκοὶ ὑπάλληλοι τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς καὶ πλῆθος ἐκκλησιάσματος. Τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ πανοσιολ. Δευτερεύων τῶν Πατριαρχικῶν Διακόνων κ. Μελέτιος.

Ὁ ἀείμνηστος Ἐπίσκοπος Χαριουπόλεως Γεννάδιος, κατὰ κόσμον Γεώργιος, ἐγεννήθη κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1879 ἐν Σταυροδρομίῳ. Διακούσας τὰ προκαταρκτικὰ μαθήματα ἐν τοῖς σχολείοις Πέραν, ἐνεγράφη ἀκολούθως εἰς τὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολήν, ἐν ᾗ διήκουσε μαθήματα μέχρι τῆς στ' τάξεως καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1898 εἰσήχθη εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολήν, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε κατὰ τὸ ἔτος 1904. Τῇ 6ῃ Αὐγούστου τοῦ 1903 ἐχειροτονήθη διάκονος ἐν τῇ ἐν Πριγκήπῳ ἱ. Μονῇ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, μετονομασθεὶς Γεννάδιος.

Μετὰ τὴν ἐκ τῆς Σχολῆς ἀποφοίτησιν διωρίσθη τὸ πρῶτον διευθυντὴς τῶν σχολῶν καὶ ἱεροκήρυξ Ἐσκησεχὶρ τῆς ἐπαρχίας Ἀγκύρας καὶ εἶτα Πύργου τῆς ἐπαρχίας Δέρκων, ὁπόθεν προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐπαρχίας Χαλκηδόνος ὡς ἱεροδιάκονος ἐν τῷ ἱ. ναῷ τῆς ἁγίας Εὐφημίας, ἱεροκήρυξ τῆς ἐπαρχίας

καὶ καθηγητὴς τῶν θρησκευτικῶν τῶν ἐν Χαλκηδόνι σχολῶν τῆς Κοινότητος. Ὑπηρετήσας ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ἐν Χαλκηδόνι διωρίσθη Ἀρχιδιάκονος τὸ πρῶτον καὶ εἶτα Πρωτοσύγκελλος καὶ Γενικὸς Ἐπίτροπος τοῦ μ/του Κυζίκου Γρηγορίου, χειροτονηθεὶς εἰς ἱερέα τῷ 1909. Ἀργότερον διωρίσθη προϊστάμενος Ζογκουλδὰκ καὶ ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος τοῦ ἐκεῖ τμήματος τῆς Ἐπαρχίας Χαλκηδόνος.

Ἐπανελθὼν εἰς ΚΠολιν ἐχρημάτισε προϊστάμενος τοῦ ἱ. Ναοῦ Παναγίας Νεοχωρίου, προϊστάμενος τῆς Κοινότητος Μακροχωρίου, ἐφημέριος Πέραν, προϊστάμενος Διπλοκιονίου καὶ Γαλατᾶ, μεθ' ὃ προσελήφθη εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἐπὶ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ζ' ὡς Διευθυντὴς τοῦ Πρωτοκόλλου. Μετὰ τριετῆ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ὑπηρεσίαν προήχθη ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Βασιλείου τοῦ Γ' εἰς Ἀρχιερατικῶς προϊστάμενον τῆς Κοινότητος Ταταούλων ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον τῆς Ἐπισκοπῆς Χαριουπόλεως, χειροτονηθεὶς τῇ 11 Ἀπριλίου τοῦ 1926 ἐν τῷ ἐκεῖ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου ὑπὸ τῶν σεβ. Μητροπολιτῶν Σάρδεων καὶ Πισιδίας κ. Γερμανοῦ, Ροδοπόλεως κ. Κυρίλλου καὶ Ἀνέων κ. Θωμᾶ. Ἀποχωρήσας ἐκ τῆς Κοινότητος Ταταούλων μετὰ τριετῆ ἐν αὐτῇ διακονίαν διωρίσθη Ἀρχειοφύλαξ τῶν Πατριαρχείων, ἔνθα καὶ παρέμεινε μέχρι τῆς τελευτῆς αὐτοῦ.

Ὁ ἀείμνηστος Ἐπίσκοπος διεκρίνετο διὰ τὴν εὐσέβειαν αὐτοῦ, τὴν χριστιανικὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν πειθαρχίαν αὐτοῦ.

Τοῦ ἀειμνήστου Ἐπισκόπου Χαριουπόλεως Γενναδίου εἴη αἰωνία ἡ μνήμη!

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΙΕΡΑ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Διὰ λόγους ἐκπαιδευτικοὺς καὶ ἐσωτερικῆς τάξεως ὡρίσθη ἵνα ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς σχολικοῦ ἔτους γίνωνται δεκτοὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Θεολογικὴν ἐν Χάλκῃ Σχολὴν μαθηταὶ μόνον διὰ τὴν Α' καὶ Β' γυμνασιακὴν τάξιν.

(ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ)